

PLANY DO STUDIUM KRYSTALIZUJĄCEGO PIERWSZEJ I DRUGIEJ KSIĘGI SAMUELA

NAJWAŻNIEJSZE STWIERDZENIA

W Pierwszej i Drugiej Księdze Samuela widzimy, że Trójjedyny Bóg ze swoim ucieleśnieniem i odkupieniem był w pełni zaangażowany w narodziny Samuela i Dawida, żeby zaprowadzić Boże królestwo; to niezwykle ważne, byśmy zobaczyli, że Trójjedyny Bóg jest dzisiaj zaangażowany w naszą osobę i nasze sprawy i w nas działa, by dokonać swojej woli, wypełnić swój zamysł i zaspokoić pragnienie, jakie ma w sercu.

Nie ma innego sposobu na to, by dotrzeć na wysoki szczyt wiecznej Bożej ekonomii – rzeczywistość Ciała Chrystusa – jak tylko modlitwa; to, że staniemy się zwycięzcami, rzeczywistością Ciała Chrystusa, i będziemy Jego oblubienicą, zakończy ten wiek, wiek kościoła, i sprowadzi z powrotem Chrystusa, Króla chwały, żeby przejął On tę ziemię, wziął ją w posiadanie i nią zawładnął wraz ze swymi zwycięzcami w wieku królestwa.

Za sprawą wcielenia, ukrzyżowania i zmartwychwstania Chrystus, który był już Synem Bożym, stał się Synem Bożym w nowy sposób – pierworodnym Synem – mianowanym Synem Bożym wraz z człowieczeństwem; w Liście do Rzymian 1:3–4 Chrystus, Syn Boży, jest prototypem, zaś wielu braci w wersecie 8:29 to ci, którzy zostali „wyprodukowani masowo” na podstawie prototypu i dzięki zbawieniu w życiu zostaną upodobnieni do obrazu pierworodnego Syna.

Boża ekonomia polega na wbudowywaniu się w nas Boga, żebyśmy mogli doświadczać metabolicznego procesu duchowego trawienia i przyswajania, co prowadzi do przeobrażenia, które jest stopniową i głębszą metaboliczną przemianą w naszym naturalnym życiu; służy to zbudowaniu Ciała Chrystusa i zwieńczeniu Nowej Jerozolimy

Poselstwo pierwsze

**Centralna myśl
Pierwszej i Drugiej Księgi Samuela
i objawiona w nich Boska Trójca**

Wersety biblijne: 1 Sm 1:3, 7, 10–11, 19–24; 2:11, 35; 3:9–11, 21;
7:3–6; 8:4–22; 16:1–3, 13; 2 Sm 23:1–3; 24:25.

I. Centralna myśl Pierwszej i Drugiej Księgi Samuela polega na tym, że wypełnienie się Bożej ekonomii wymaga współpracy ze strony człowieka – to zasada wcielenia:

- A. Zasada wcielenia polega na tym, że Bóg wchodzi w człowieka i z nim się zespala, żeby uczynić go jedno ze sobą; tak więc Bóg jest w człowieku, a człowiek w Bogu i dzielą oni ze sobą jedno życie i jedną codzienność – J 15:4–5; Ga 2:20.
- B. Musimy być pod głębokim wrażeniem tego, że wypełnienie się Bożej ekonomii wymaga naszej współpracy; współpracować z Bogiem to być z Nim razem związanym – 1 Kor 6:17; J 15:4–5; 2 Kor 6:1; 1 Kor 3:9; 16:10, 16.
- C. W Pierwszej i Drugiej Księdze Samuela współpracę z Bogiem przedstawia historia o matce Samuela (Annie), Samuelu i Dawidzie w sensie pozytywnym i historia o Helim i Saulu w sensie negatywnym.
- D. Współpraca z Bogiem wynikająca z zasady wcielenia wiąże się z osobistym radowaniem się dobrą ziemią, która w formie typu przedstawia wszechzawierającego i wszechrozległego Chrystusa – Pwt 8:7–10:
  - 1. Pierwsza i Druga Księga Samuela, ciąg dalszy Ksiąg Jozuego, Sędziów i Rut, podają szczegóły dotyczące radowania się dobrą ziemią, daną przez Boga.

2. Typy ukazane w Pierwszej i Drugiej Księdze Samuela ukazują nam, że nowotestamentowi wierzący mogą i powinni radować się Chrystusem, ich dziełem przyznanym przez Boga, w celu ustanowienia Bożego królestwa, którym jest kościół – Kol 1:12; Mt 16:18–19; Rz 14:17:
  - a. W Księgach tych dobra ziemia, którą radowali się współpracujący z Bogiem ludzie, stała się Bożym królestwem.
  - b. Współpracując z Bogiem, musimy radować się Chrystusem na tyle, że to radowanie się przez nas Chrystusem staje się Bożym królestwem, w którym królujemy razem z Nim w życiu – Rz 5:17; 14:17.

II. Musimy zobaczyć Boską Trójcę zgodnie z tym, jak objawiają Ją Pierwsza i Druga Księga Samuela:

- A. Bóg zamyślił, że Jego wybrany lud nie tylko pokona wrogów i weźmie całkowicie w posiadanie dobrą ziemię, lecz także ustanowi w niej królestwo:
  1. Aby Bóg wypełnił swój zamiar i uzyskał swój wyraz, musi mieć królestwo, sferę, w której się wyraża – 1 Sm 10:25; Mt 6:10; Łk 1:33.
  2. Dzieci Izraela wyprowadzono z Egiptu i poprowadzono przez pustynię, gdzie zbudowały przybytek dla Boga; potem weszły do dobrej ziemi i każdemu plemieniu przyznano jej dział, żeby Bóg miał królestwo na Ziemi – Joz 13:1 – 22:34.
  3. Pierwsza i Druga Księga Samuela są niezwykle istotne ze względu na zaprowadzenie królestwa – 1 Sm 8:4–22; 10:25; 13:14; 15:28; 16:1–3, 13.
- B. Z powodu żałosnej sytuacji, przedstawionej w Księdze Sędziów, pojawiła się pilna i rozpaczliwa potrzeba kogoś takiego jak Samuel – 1 Sm 2:35; 3:21:

1. Samuel był nazirejczykiem, kapłanem, prorokiem i sędzią; ten poczwórny status uzdatniał Samuela do wprowadzenia króla i ustanowienia królestwa.
  2. Bożym celem nie było to, żeby Samuel był kapłanem, prorokiem i sędzią; Bóg miał zamiar ustanowić królestwo z królem – 8:7; 13:14.
- C. Pierwsza i Druga Księga Samuela objawiają, że wprowadzenie króla i ustanowienie królestwa zależało od zaangażowania się Boskiej Trójcy w osobę i sprawy Bożego ludu:
1. Aby taka osoba jak Samuel została wzbudzona i wypełniła powierzone jej posłannictwo, potrzebna była Boska Trójca – 1 Sm 1:10–11, 20; 10:1, 6; 16:1–3.
  2. Z tego powodu Pierwsza i Druga Księga Samuela podają szczegółowe i precyzyjne objawienie o Boskiej Trójcy; w historii opisanej w tych Księgach niezwykle istotne jest to, że potrzebna była Boska Trójca – 2 Sm 22:1–3; 23:1–3; 24:25.
- D. Boska Trójca i suwerenna ręka Pańska są objawione w pierwszym rozdziale Pierwszej Księgi Samuela:
1. Pośród chaosu, jaki panował w zdegradowanym Izraelu, Elkana i Anna pozostali na drodze życia ustanowionej przez Boga ze względu na Jego wieczny zamysł – w. 1–5, 10–11, 20, 24.
  2. Rokrocznie Elkana wraz z rodziną udawał się do domu Bożego, przybytku, który był w owym czasie w Szilo, żeby oddać cześć Jahwe i złożyć Mu ofiary – w. 3, 21–24:
    - a. W wersetach 3–7, 10–11, 20 i 24 ofiary przedstawiają w formie typu Chrystusa jako wszystkie ofiary; byki, mąka i wino oznaczają Chrystusa, którego doświadczamy i przynosimy do domu Bożego, żeby złożyć Go Bogu w ofierze.

- b. Jahwe jest wielkim Ja Jestem, a Jego domem jest Chrystus jako ucieleśnienie Boga, będący Bożym mieszkaniem pośród Jego ludu – w. 10–11.
  - c. Ta część pokazuje nam przede wszystkim Boży dom, który jest ucieleśnieniem Trójjedynego Boga, i ofiary, dzięki którym wchodzimy w ucieleśnienie Boga, czyli odkupienie; dlatego w tych wersetach widzimy Boże ucieleśnienie i pełne Boże odkupienie – por. J 1:14, 29; Łk 1:68; 2:38; Ef 1:7.
3. Ponieważ Jahwe zamknął łono Anny, zmusiło to ją do zdeterminowanej, poświęconej i poświęcającej modlitwy; pobudzana przez Boga suwerennie i w ukryciu, modliła się o dziecko płci męskiej, które będzie całkowicie oddane Panu – 1 Sm 1:5, 10–12, 15.
- E. W Pierwszej i Drugiej Księdze Samuela widzimy, że Trójjedyny Bóg ze swoim ucieleśnieniem i odkupieniem był w pełni zaangażowany w narodziny Samuela i Dawida, żeby zaprowadzić Boże królestwo:
- 1. Boska Trójca jest objawiona w namaszczeniu Dawida na króla – 1 Sm 16:1–3, 13:
    - a. W tych wersetach widzimy Trójjedynego Boga, który jest Jahwe, i Ducha Trójjedynego Boga, który jest Duchem Jahwe – w. 13.
    - b. Olej przedstawia w formie typu Ducha Bożego, a ofiarowana jałówka – Chrystusa jako ofiarę; tak więc Boska Trójca zaangażowana była w namaszczenie Dawida, czyniące go królem nad Izraelem – Ps 89:21.
  - 2. Słowa z pieśni Dawida, skierowane do Jahwe, w Drugiej Księdze Samuela 22:1–3 mówią o Jahwe, który jest opoką, twierdzą, Wybawicielem, ska-

- łą i tarczą oraz rogiem zbawienia; w wersecie 47 Dawid oświadcza: „Żyje Jahwe; niech będzie błogosławiona moja skała, / wywyższony niech będzie Bóg, skała mego zbawienia”.
3. W Drugiej Księdze Samuela 23:1–3, ostatnich słowach Dawida, Duch Jahwe przemówił przez niego i Skała Izraela przemówiła do niego – w. 2–3:
    - a. W tych wersetach Skałą jest Chrystus – podstawa umożliwiająca Bogu obdarzenie swego ludu łaską.
    - b. Duch Jahwe jest Duchem Trójjedynego Boga – 1 Sm 10:6; 16:13.
    - c. W tych wersetach słowo Bóg w języku hebrajskim znaczy Elohim, co wskazuje na Trójjedynego Boga.
  4. W Drugiej Księdze Samuela 24:25 ofiara całopalenia przedstawia w formie typu Chrystusa przynoszącego Bogu zaspokojenie, a ofiary czyniące pokój przedstawiają w formie typu Chrystusa zapewniającego pokój między Bogiem a Jego ludem.

III. Co do zasady nasza obecna sytuacja i dzisiejsza Boża potrzeba są takie same jak sytuacja i potrzeba w czasach Samuela – 1 Sm 8:4–22:

- A. Istnieje pilna potrzeba, by część wierzących zanosila zwycięskie modlitwy o Boży cel, jak to czyniła Anna, a część, która się do tego nadaje, była jak Samuel – nazirejczyk, kapłan, prorok i ostatni sędzia – którego Bóg użył do położenia kresu sytuacji pełnej pomieszania, jaka panowała pośród Bożego ludu, i wprowadzenia króla oraz królestwa – 2:35:
  1. Aby modlić się o zaspokojenie dzisiejszej Bożej potrzeby, potrzebujemy Chrystusa jako ucieleśnienia Trójjedynego Boga i rzeczywistości wszelkich ofiar, a także potrzebujemy wypełnienia typu namiotu

- spotkania, którym jest kościół jako Boże mieszkanie – Kol 2:9–10; Ef 2:21–22; Hbr 8:1–2; 10:8–10.
2. W pewnym sensie Chrystusa naszego Króla jeszcze tu nie ma, a sytuacja, w jakiej się znajdujemy, jest wciąż pełna pomieszania, tak jak w wieku sędziów – Sdz 21:25.
  3. Wypełnieniem Bożego królestwa jest nadejście królestwa, które zaprowadzi Pan Jezus, jednak trzeba, by takie osoby jak Samuel współpracowały z Boską Trójcą, zaprowadzając królestwo – Mt 6:33; 1 Kor 6:17; 16:10; 2 Kor 6:1.
  4. Musimy uświadomić sobie, jak bardzo potrzeba Boskiej Trójcy do tego, by zanosić zwycięskie modlitwy i zaprowadzać królestwo – Mt 6:10, 13; Obj 1:4–7; 8:3–5.
- B. Trójjedyny Bóg, wraz ze swoim ucieleśnieniem, odkupieniem i Duchem konstytuuje nas ludźmi użytecznymi dla Jego przyścia i królestwa – 2 Kor 13:13.
- C. To niezwykle ważne, byśmy zobaczyli, że Trójjedyny Bóg jest dzisiaj zaangażowany w naszą osobę i nasze sprawy i w nas działa, by dokonać swojej woli, wypełnić swój zamysł i zaspokoić pragnienie, jakie ma w sercu – Flp 2:13; Hbr 13:21; Ef 1:5, 9, 11; 5:17; Kol 1:9; Rz 12:2; Obj 4:11:
1. Jeśli ujrzymy tę wizję, radykalnie odmieni ona nasze pojęcie o tym, co to znaczy być chrześcijaninem – Dz 26:19; Rz 12:7–8; 2 Kor 5:14–15; Ef 3:16 17.
  2. Nasze naturalne, religijne, kulturowe, moralne i etyczne koncepcje na temat życia chrześcijańskiego musi zastąpić wizja o Trójjedynym Bogu, który jest w pełni zaangażowany w naszą osobę i nasze sprawy – Mt 28:19; 2 Kor 13:13; Ef 4:4–6; Obj 1:4 7.

Poselstwo drugie

Posługa Anny

Wersety biblijne: 1 Sm 1:1 – 2:11, 18–21, 26.

I. Musimy sobie uświadomić, czym jest Pańskie odzyskiwanie; Pańskie odzyskiwanie to budowanie Syjonu, który w formie typu przedstawia zwycięzców jako rzeczywistość Ciała Chrystusa, prowadzące do zwieńczenia świętego miasta, Nowej Jerozolimy:

- A. Syjon był miastem Króla Dawida (2 Sm 5:7), centrum Jerozolimy, w której zbudowano świątynię, Boże mieszkanie na ziemi (Ps 48:3; 9:12; 74:2; 76:3b; 135:21; Iz 8:18).
- B. W Starym Testamencie była Jerozolima, której centrum był Syjon; w typologii życie kościoła to dzisiejsza Jerozolima; w obrębie życia kościoła musi istnieć grono zwycięzców – wydoskonalonych i dojrzałych Bóg-ludzi – którzy są dzisiejszym Syjonem – por. Obj 14:1–5.
- C. Syjon, główna część i piękno świętego miasta, Jerozolimy (Ps 48:3; 50:2), przedstawia w formie typu zwycięzców, którzy są wysokim szczytem, centrum, wypiętrzeniem, wzmocnieniem, ubogaceniem, pięknem i rzeczywistością kościoła (48:3, 12–13; 20:3; 53:7a; 87:2).
- D. Cechy, życie, błogosławieństwo i ustanowienie Jerozolimy pochodzą z Syjonu – 1 Krl 8:1; Ps 51:20; 102:22; 128:5; 135:21; Iz 41:27; Jl 3:22.
- E. Zwycięzcy, którzy są Syjonem, stanowią rzeczywistość Ciała Chrystusa i wieńczą budowanie Ciała w kościołach miejscowych, przez co doprowadzą do zwieńczenia świętego miasta, Nowej Jerozolimy, ostatecznego Świętego Świętych, które będzie Bożym mieszkaniem

- na wieki (Obj 21:16; por. Wj 26:2–8; 1 Krl 6:20); w nowym niebie i nowej ziemi cała Nowa Jerozolima stanie się Syjonem, w którym wszyscy wierzący będą zwycięzcami (Obj 21:1–3, 7, 16, 22).
- F. W Księdze Objawienia tym, czego Pan pragnie i co zbuduje, jest Syjon, czyli zwycięzcy; to stanowi głębszą rzeczywistość duchowego objawienia zawartego w świętym Bożym Słowie; z pewnością musi nam bardzo zależeć na tym, by modlić się za wszelką cenę i ponieść koszt, tak jak to uczynił apostoł Paweł – Ef 6:17–18; Kol 4:2; Flp 3:8–14.
- G. Naszą odpowiedzią na Pańskie powołanie zwycięzców w tym wieku jest nasza witalność; być witalnym to być żywym i aktywnym w jedności z naszym żywym i działającym Bogiem; Boże poruszanie się na ziemi w celu zrealizowania Jego wiecznej ekonomii dokonuje się ostatecznie za pośrednictwem zwycięzców.
- H. Na tej zagarniętej ziemi jest góra Jahwe, góra Syjon, która jest w pełni otwarta na Pana i którą On w pełni posiada; zwycięzcy, których typ stanowi Syjon, są przyczółkiem, dzięki któremu Pan jako Król chwały powróci, żeby wziąć w posiadanie całą ziemię jako swoje królestwo – Ps 24:1–3, 7–10; Dn 2:34–35; 7:13–14; Jl 3:16; Obj 11:15; 19:13–14.
- I. Nie ma innego sposobu na to, by dotrzeć na wysoki szczyt wiecznej Bożej ekonomii – rzeczywistość Ciała Chrystusa – jak tylko modlitwa; to, że staniemy się zwycięzcami, rzeczywistością Ciała Chrystusa, i będziemy Jego oblubienicą, zakończy ten wiek, wiek kościoła, i sprowadzi z powrotem Chrystusa, Króla chwały, żeby przejął On tę ziemię, wziął ją w posiadanie i nią zawładnął wraz ze swymi zwycięzcami w wieku królestwa – w. 7–9; 20:4–6; Ps 24:7–10.

II. Pierwsza Księga Samuela pokazuje nam od strony typologii wprowadzenie Chrystusa jako Króla (którego w formie typu przedstawia Dawid) z Jego królestwem:

- A. Za kapłana Helego stare Aaronowe kapłaństwo utraciło świeżość i osłabło (2:12–29) i Bóg zapragnął mieć nowy początek, żeby zrealizować swoją wieczną ekonomię:
1. Treść Księgi Sędziów jest następująca: dzieci Izraela pokładają ufność w Bogu, porzucają Go, zostają pokonane przez wrogów, nawracają się do Boga w swoim nieszczęściu, po czym Pan wzbudza sędziego, który wybawia je z ręki przeciwników, lecz mimo to, gdy sędzia umiera, powracają one na złą drogę i ponownie stają się zepsute (1:1–2; 2:11 – 3:11); to tworzy cykl, który się powtarza siedmiokrotnie w tej księdze.
  2. Od wielu lat kościół po prostu powtarza dzieje Izraela, znajdującego się pod przywództwem sędziów, jednak dzisiaj Bóg chce Samuelów, zwyciężających nazirejczyków (Lb 6:1–9 i przypisy), którzy wprowadzą Chrystusa, prawdziwego Dawida, jako panującego Króla wraz z Jego tysiącletnim królestwem, w którym zwycięzcy „zajaśnieją jak słońce w królestwie swego Ojca” (Mt 13:43).
  3. Dzisiaj musimy oczekiwać od Pana czegoś nowego, nowego ożywienia, które zmieni ten wiek, wiek kościoła pośród szatańskiego chaosu na wiek Króla z Jego tysiącletnim królestwem.
- B. Aby Samuel się urodził, Bóg zainicjował pewne rzeczy za kulisami; z jednej strony, zamknął łono Anny; z drugiej, przygotował Peninę, żeby ta prowokowała Annę i „wyrządziła jej liczne przykrości i upokarzała ją dlatego, że Jahwe uczynił ją bezpłodną” (1 Sm 1:5–6);

- rokrocznie, gdy Anna przychodziła do domu Jahwe, Penina prowokowała ją tak bardzo, że tamta płakała i nie jadła (w. 7).
- C. To zmusiło Annę, by się modliła do Pana, żeby dał jej dziecko płci męskiej; modlitwę, w której Anna złożyła Bogu ślub, zainicjowała nie ona, ale Bóg; Bóg był zadowolony z modlitwy Anny i złożonej przez nią obietnicy i otworzył jej łono (w. 10–11, 20); Anna poczęła, urodziła dziecko i nazwała je Samuel (co znaczy „Bóg wysłuchał” lub „wyproszony od Boga”).
- D. Bóg mógł pobudzić do tego Annę, gdyż była ona z Nim jedno na linii życia; linia życia to linia, która zdradza Chrystusa, żeby lud Boży Nim się radował, a Bóg miał na ziemi swoje królestwo, którym jest kościół jako Ciało Chrystusa (Mt 16:18–19; Rz 14:17–18; Ef 1:22–23), organizm Trójjedynego Boga; jeśli tylko Bóg zdoła pozyskać taką osobę, która jest z Nim jedno na linii życia, ma otwartą drogę na ziemi (1 Sm 1:1 – 2:11, 18–21, 26).
- E. Tak naprawdę Samuel nie pochodził od żadnego człowieka; jego prawdziwym pochodzeniem był Bóg, który suwerennie i w ukryciu pobudzał swój lud; modlitwa Anny była echem, wypowiedzeniem, pragnienia, jakie Bóg ma w swoim sercu; była ona ludzką współpracą z boskim poruszaniem się służącą realizacji wiecznej Bożej ekonomii:
1. Modlitwa Anny wskazuje, że Boże poruszanie się wraz z Bożą odpowiedzią na jej modlitwę miało doprowadzić do powstania nazirejczyka, zwycięzcy, który byłby całkowicie oddany wypełnieniu Bożego pragnienia – 1:10–20.
  2. Nazirejczyk to ktoś całkowicie poświęcony Bogu, kto obiera Go za swego Króla, Pana, Głowę i Męża i kogo nie zajmują światowe przyjemności; jeszcze

zanim Samuel się urodził, jego matka poświęciła go, żeby był takim człowiekiem.

III. Pierwsza Księga Samuela opowiada się za posługą, która wprowadza Króla z Jego królestwem; możemy ją nazwać posługą Anny:

- A. Penina i Anna reprezentują dwie fundamentalnie różne zasady i dwie fundamentalnie różne posługi (1:2, 4, 7); posługa Anny polegała po prostu na wprowadzeniu Króla, a nie na posiadaniu wielu dzieci; posługa Peniny polegała na posiadaniu wielu dzieci, czyli na przynoszeniu wielkich rezultatów; Penina i jej dzieci reprezentują większość Bożego ludu, jednak nikt z nich nie ma nic wspólnego ze zmianą wieku prowadzącą do sprowadzenia Chrystusa z powrotem jako Króla chwały (Ps 24:1–3, 7–10).
- B. Droga Anny nie była łatwa i stała się jeszcze trudniejsza z powodu porównywania się z nią Peniny i rzucania przez nią szyderstw; ci, którzy chcą być Annami, muszą być gotowi na prześladowania, pogardę, płacz i post.
- C. To nie tyle kwestia tego, jak wielu możemy zbawić, ile tego, by Bóg pozyskał grono zwycięzców; Bóg chce pozyskać lud, który jest w stanie się modlić i zaprowadzić królestwo, w którym Chrystus jest Królem, a jego zwycięzcy – współkrólami.
- D. Modlitwa Anny była środkiem do narodzenia się Samuela; nasze modlitwy powinny prowadzić do narodzenia się zwycięzców; musimy się modlić w jedności z wyniesionym na niebiosa Chrystusem w Jego niebiańskiej posłudze na etapie wzmocnienia, żeby doprowadzić do powstania zwycięzców – Obj 1:4; 3:1; 4:5; 5:6; 2:7, 11, 17, 26–29; 3:5–6, 12–13, 21–22.
- E. Anna doszła do momentu, w którym nie mogła już się obyć bez syna; doszła do momentu, w którym musiała

go mieć; w pierwszym rozdziale Pierwszej Księgi Samuela syn stanowi typ zwyciężającego zbiorowego dziecka-mężczyzny z dwunastego rozdziału Księgi Objawienia, które doprowadza do zmiany wieku i wprowadza Króla z Jego królestwem:

1. Najważniejsze Boże poruszenie się związane z dyspensacją widzimy w osobie dziecka-mężczyzny z dwunastego rozdziału Księgi Objawienia, które tworzą Chrystus jako wiodący Zwycięzca i my, podążający za Nim zwycięzcy; ponieważ Bóg chce zakończyć ten wiek i zaprowadzić wiek Króla z Jego królestwem, potrzebuje, żeby zwyciężające zbiorowe dziecko-mężczyzna było narzędziem, za pomocą którego dokona On zmiany dyspensacji.
2. Pochwycenie dziecka-mężczyzny doprowadza do zakończenia wieku kościoła i zaprowadza wiek królestwa; po tym pochwyceniu donośny głos w niebie przemówił: „teraz nastąpi zbawienie i moc, i królestwo naszego Boga i władza Jego Chrystusa” — w. 10.

IV. Doświadczenie Anny pokazuje, że pośród goryczy, której doznajemy, musimy wylać przed Panem swoją duszę (1 Sm 1:6, 10, 15–16); w piętnastym rozdziale Księgi Wyjścia dzieci Izraela przyszły do gorzkich wód w Mara; kiedy lud szemrał przeciw Mojżeszowi, ten „wołał do Jahwe, a Jahwe wskazał mu drzewo; i wrzucił je do wody, a woda stała się słodka” (w. 22–25):

A. Drzewo, które Pan wskazał Mojżeszowi, oznacza drzewo życia; Księga Objawienia 2:7 mówi o „drzewie życia”; greckie słowo drzewo użyte w tym wersecie jest tym samym słowem, co drzewo występujące w Pierwszym Liście Piotra 2:24:

1. Drzewo życia w Księdze Objawienia 2:7 oznacza ukrzyżowanego (na co wskazuje drzewo, kawałek

drewna — 1 P 2:24) i zmartwychwstałego (na co wskazuje życie Boże — J 11:25) Chrystusa; możemy więc powiedzieć, że drzewo, które Mojżesz wrzucił do gorzkiej wody, było ukrzyżowanym i zmartwychwstałym Chrystusem — drzewem życia.

2. Kiedy wołamy do Pana w modlitwie, On przedstawia nam wizję ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Chrystusa, który jest drzewem życia; dzięki modlitwie i wylaniu swej duszy przed Panem wrzucamy to drzewo do gorzkich wód naszej istoty; wówczas te gorzkie wody zamieniają się w słodkie wody Jego obecności.
- B. Modlitwa Anny powstała w wyniku gorzkich okoliczności, w jakich ona się znalazła, i wyszła z jej gorzkiej istoty (1 Sm 1:6, 10); Anna odpowiedziała Helemu: „Lecz jestem kobietą przygnębianą w duchu. [...] wylałam swoją duszę przed Jahwe [...] z głębi swej troski i zmartwienia dotychczas mówiłam” (w. 15–16); Psalm 62:9 mówi: „Ufajcie mu w każdym czasie, o narody, wylewajcie przed nim wasze serca; Bóg jest naszą ucieczką”; na taką modlitwę prowadzącą do kontaktu z Bogiem składają się słowa wypowiedziane szczerze z serca.
- C. Ilekroć znajdujemy się w gorzkich okolicznościach i nasza istota jest gorzka, musimy wylewać swą duszę wraz z sercem Panu, będąc wobec Niego prawdziwi i szczerzy; taka modlitwa doprowadza do powstania zwycięzców, którzy wprowadzą Króla wraz z królestwem.
- D. Kiedy przychodzimy do „gorzkich wód”, musimy zdawać sobie sprawę z tego, że Bóg jest suwerenny i w ukryciu pobudza nas do zanoszenia rozpaczliwej modlitwy nie tylko o wewnętrzne uzdrowienie (Wj 15:26), lecz jeszcze bardziej o powstanie zwyciężających

nazirejczyków, którzy będą z Nim współpracowali, żeby wprowadzić Króla z Jego królestwem – kiedy to imię Boże będzie wywyższone na całej ziemi (Ps 8:2), królestwo świata stanie się „królestwem naszego Pana i Jego Chrystusa, i będzie On królował na wieki wieków” (Obj 11:15).

Poselstwo trzecie

Duchowe zasady, lekcje życia i święte ostrzeżenia, jakie dostrzegamy w historii Samuela

Wersety biblijne: 1 Sm 1:10–11, 18–20, 27–28; 2:30, 35–36;
3:1–21; 4:11–22; 7:3–17; 12:23.

I. Samuel pochodził z plemienia Lewiego (1 Krn 6:18–23), ale nie z domu Aarona, kapłańskiej rodziny ustanowionej przez Boga; usługiwał Panu jako kapłan, którym się stał nie z urodzenia, ale dzięki złożeniu ślubu nazireatu:

- A. Boże poruszanie się wraz z Bożą odpowiedzią na modlitwę Anny miało doprowadzić do powstania zwycięskiego nazirejczyka, który byłby całkowicie oddany wypełnieniu Bożego pragnienia; jeszcze zanim Samuel się urodził, jego matka poświęciła go, żeby był takim człowiekiem – 1 Sm 1:10–11, 18–20.
- B. Bóg pragnie, żeby wszyscy z Jego ludu byli nazirejczykami; być nazirejczykiem to być człowiekiem całkowicie i w najwyższym stopniu uświęconym, oddzielnym, dla Boga, czyli nie żyć dla niczego innego poza Bogiem i niczego innego poza Jego zaspokojeniem – świadectwem Jezusa, czyli świadczącym kościołem, który jest świadectwem i wyrazem Chrystusa – Lb 6:1–2; Ps 73:25–26; Obj 1:2, 9–13; 19:10; por. Wj 38:21:
  - 1. To, że nazirejczyk miał stronić od wina i wszystkiego, co wiązało się z jego źródłem, oznacza stronięcie od wszelkich ziemskich przyjemności i rozrywek oraz obieranie Chrystusa za swoją przyjemność i rozrywkę i doświadczanie Go jako swojej rozrywki i przyjemności; spożywanie drzewa życia, czyli radowanie się Chrystusem jako naszym zaopatrzeniem w życie, powinno być pierwszorzędną sprawą w życiu kościoła – Lb 6:3–4; Obj 2:7; Sdz 9:12–13.

2. To, że nazirejczyk miał nie golić głowy, oznacza, iż nazirejczyk nie odrzuca zwierzchnictwa Pana ani wszelkiej władzy przedstawicielskiej wyznaczonej przez Boga, ale jest im całkowicie poddany – Lb 6:5; Rz 13:1–2a; Ef 5:21, 23; 6:1; Hbr 13:17; 1 P 5:5.
3. To, że nazirejczyk miał się nie kalać śmiercią swoich krewnych, ale trwać w oddzieleniu i być świętym dla Boga, oznacza, iż nazirejczyk przewycięża naturalne więzi – Lb 6:7.
4. To, że nazirejczyk miał nie zbliżać się do nieboszczyka ani nie kalać się śmiercią kogoś, kto nagle przy nim zmarł, oznacza, iż nazirejczyk jest oddzielony od śmierci – w. 6–9; Obj 3:4; Kpł 11:31; 5:2; por. 1 J 5:16.

II. W czasach Samuela kapłaństwo z domu Aarona stało się całkowicie upadłe; Bóg jednakże to przewidywał; prócz ustanowienia domu Aarona kapłanami dodał coś jeszcze – ślub nazireatu w szóstym rozdziale Księgi Liczb – na wypadek, gdyby wyznaczeni kapłani okazali się nieodpowiedni:

- A. Kiedy dom Aarona upadł, dodatek ten został zastosowany w praktyce; Samuel stał się kapłanem dzięki temu, że został poświęcony, oddzielony i użyzony Panu – 1 Sm 1:11, 27–28.
- B. W czasach Helego Bóg stał się ubogi, jeśli chodzi o kapłaństwo, więc Anna użyła Panu Samuela; kiedy sytuacja jest nienormalna, Pan staje się ubogi pod względem swego zarządzania i potrzebuje, aby ktoś dobrowolnie użył Mu siebie.
- C. Przekazawszy Helemu Samuela, Anna wychwalała Boga za zbawienie, jakiego On dokonał za pomocą swoich cudownych czynów; jej modlitwa wiązała się z Bożym poruszaniem się w Jego ekonomii i wskazywała, że uświadamiała ona sobie coś z Bożej ekonomii – 2:1–10.

III. Samuel dorastał pod nadzorem Helego; w młodości usługiwał Jahwe przed Helim (w. 11b, 18–19), który go uczył, jak usługiwać Bogu:

A. Bóg zawołał na Samuela trzykrotnie; „i zrozumiał Heli, że to Jahwe woła chłopca. Rzekł więc Heli do Samuela: Idź, połów się. A gdy cię zawoła, powiedz: Mów, o Jahwe, bo sługa twój słucha. [...] I przyszedł Jahwe, stanął i zawołał jak i poprzednio: Samuelu, Samuelu! A Samuel rzekł: Mów, bo sługa twój słucha” – 3:1–10:

1. To było coś bardzo pozytywnego, czego Samuel nauczył się od Helego; będąc sługami Pańskimi, musimy trwać w społeczności z Panem i zawsze Go słuchać – Łk 1:34–38; 10:38–42.
2. Nasze życie uzależnione jest od Pańskich słów, a nasze dzieło – od Jego rozkazów (Obj 2:7; 1 Sm 3:9–10; por. Iz 50:4–5; Wj 21:6); życie wierzących zależy całkowicie od Pańskiego przemawiania (Ef 5:26–27).
3. Pańskie przemawianie pozwala nam wypełnić cel Jego wiecznej ekonomii, którym jest uzyskanie oblubienicy jako swojej odpowiedniczki – Obj 2:7; Ef 5:26–27; Pnp 8:13–14.

B. Podczas gdy Samuel się uczył, obserwował, jak pogarsza się zdegradowane Aaronowe kapłaństwo:

1. Widział, jak starsi ludu zawłaszczyli Arkę Bożą i jak przejęli ją Filistyni, a chwała Boża odeszła od Izraela; zdawał sobie sprawę z surowego sądu Bożego, jaki spadł na dom Helego, obejmujący śmierć samego Helego i jego dwóch niegodziwych synów, Chofniego i Pinchasa – 1 Sm 2:12–36; 4:11–22.
2. O surowym Bożym sądzie nad domem Helego prorokował mąż Boży (2:27–36); potem potwierdziło go słowo Jahwe wypowiedziane przez Samuela (3:11–18).

3. Możliwe, że mówiąc Helemu przez Samuela o nadchodzącym sądzie, Bóg zamierzał wywrzeć niezapomniane wrażenie na tym młodym chłopcu kapłanie; okazała się w tym Boża mądrość – w. 17–18.
4. To nie osłabiło Samuela ani jego przyszłego nazi-rejskiego kapłaństwa; służyło mu raczej za ciągłe ostrzeżenie w jego całej kapłańskiej służbie, które pomogło mu zachować czystość w służbie Bogu przez całe życie.

IV. Samuel był tym, który zmienił wiek na wiek królestwa wraz z godnością królewską; było to coś wielkiego nie tylko w dziejach Izraela, lecz także w dziejach ludzkości:

- A. Samuel nie zbuntował się przeciwko domowi Aarona ani niczego sobie z niego nie przywłaszczył; kiedy dorastał, Bóg zsyłał okoliczności, żeby go wydoskonalić i rozwinąć w nim zdolność do uczynienia wszystkiego, czego Bóg potrzebował do zmiany wieku na wiek króla wraz z królestwem.
- B. Jako kapłan Samuel zastąpił pozbawione świeżości kapłaństwo Aaronowe i w pewnym sensie położył mu kres; Bóg posłużył się Samuelem do zmiany wieku za sprawą nie buntu czy rewolucji, lecz boskiego objawienia, które wprowadziło godność królewską.
- C. Samuel był człowiekiem objawienia i czynił wszystko zgodnie z tym, co zobaczył; „Jahwe ukazywał się Samuelowi [...] przez słowo Jahwe” (w. 21); co więcej Samuel był człowiekiem według Bożego serca – kopia, powieleniem Bożego serca; jako taka osoba nigdy nie zrobiłby niczego, co byłoby wyrazem buntu.

V. Cała istota i osoba Samuela, nie jedynie to, co robił, jak żył i pracował, były według Boga; istota Samuela i Boże serce były jedno; z tego powodu możemy powiedzieć, że Samuel, człowiek według Boga, był na ziemi Bogiem w działaniu:

- A. Samuel miał na względzie Boży umysł; nie zajmowały go inne myśli, względy ani przemyślenia; jego życie codzienne i praca służyły realizacji tego wszystkiego, co Bóg miał w sercu.
- B. Samuel namaścił Saula i Dawida na królów (10:1; 16:1, 13); to, że Samuel miał nieustannie stawiać się przed Bożym namaszczonego (2:35), żeby nadzorować króla i obserwować jego poczynania, było zgodne z Bożym zarządzeniem.
- C. Wskazuje to, że Samuel, Bóg na ziemi w działaniu, był większy niż król; powodem, dla którego tak dobrze się do tego nadawał, było to, że przez wiele lat Bóg doskonalił go wyłącznie ze względu na swoją ekonomię:
1. Bóg mógł użyć Samuela do realizacji swojej ekonomii, ponieważ był on człowiekiem według Boga i Jego serca i nie był przy tym egoistyczny ani nie myślał o własnych korzyściach – por. Mt 16:24–26; Łk 9:23–25.
  2. Samuel nie miał serca do niczego innego poza Bożym sercem i Bożymi wybranymi; jego serce było odbiciem Bożego serca – por. Flp 2:19–22; 2 Kor 3:16–18.
  3. Samuel uważał, że brak modlitwy za Boży lud, który jest Jego osobistym skarbem i własnością, jest grzechem przeciwko Jahwe – 1 Sm 12:23; Wj 19:5.
- D. Wprawdzie w okolicznościach, w jakich znalazł się Samuel, nie było mu łatwo opowiadać się po stronie Boga, jednak dbał on o Boże interesy i dokonał zmiany wieku; w świetle Starego Testamentu Samuela stawia się na równi z Mojżeszem pod względem opowiadania się za Bogiem i Jego interesami – Jr 15:1.
- E. „I ogłosił Samuel ludowi prawo królewskie, spisał je w księdze i złożył przed Jahwe” – 1 Sm 10:25a:

1. Mojżesz nadał prawo dzieciom Izraela, ale dopóki nie pojawił się Samuel, nie miały one zbioru praw wewnętrznych, konstytucji.
2. Samuel nauczał lud praw wewnętrznych, konstytucji, praktyki, zwyczajów, sposobów postępowania, rozporządzeń i reguł dotyczących tego, jak praktykować królestwo Boże na ziemi.

VI. Bóg rozpoczął nowy wiek od wzbudzenia Samuela, młodego nazirejczyka, jako wiernego kapłana, aby zastąpić nim zdegradowane kapłaństwo – 2:35:

- A. Bóg wyznaczył Samuela do wypowiedzania słowa Bożego i zastąpienia wykładni słowa Bożego dokonywanej przez stare kapłaństwo; w kapłaństwie pierwsze, co kapłan powinien czynić, to przemawiać dla Boga.
- B. Napierśnik oraz urim i tummim, noszone przez arcykapłana, były środkami, które służyły Bogu do przemawiania do ludu (Wj 28:30); kiedy kapłaństwo uległo degradacji, Boże przemawianie uległo niemal całkowitemu utraceniu (1 Sm 3:1, 3a).
- C. Bóg usługiwał słowem swoim wybranym dzięki wyznaczeniu Samuela na proroka w wyniesionym na wyższy poziom urzędzie prorockim (w. 20–21), i sprawował nad nimi swoją władzę dzięki wzbudzeniu Samuela jako sędziego (7:15–17).
- D. Samuel jako ostatni sędzia położył kres urzędowi sędziowskiemu, a jako nowy kapłan wprowadził godność królewską, którą wzmacniał wyniesiony na wyższy poziom urząd prorocki.
- E. Bóg musiał wzbudzić żywą osobę, proroka, żeby ten przemawiał dla Niego; w Bożym zarządzeniu Samuela uznaje się za pierwszego proroka, ponieważ wprowadził on urząd prorocki służący Bożemu przemawianiu – Dz 3:24; 13:20; Hbr 11:32.

VII. Samuel był jedno z Bogiem na ziemi; jako Bóg w działaniu na ziemi, przedstawiciel samego Boga przebywającego w niebie wyznaczony do władania Jego ludem na ziemi, usługiwał jako osoba o pięciu statusach – 1 Sm 7:3:

- A. Samuel usługiwał jako nazirejczyk, całkowicie poświęcony Bogu, żeby wypełnił On swoją ekonomię – 1:11, 28a.
- B. Samuel usługiwał jako kapłan, który szanował Boga i był Mu miły i który zastąpił pozbawione świeżości i zdegradowane kapłaństwo; był też wierny w tym, by działać w imieniu Boga, co obejmowało nawet mianowanie i ustanawianie królów ze względu na boskie rządy na ziemi – 2:30, 35–36; 7:3–17; Sdz 9:9, 13.
- C. Samuel usługiwał jako prorok ustanowiony przez Boga (1 Sm 3:20), żeby wypowiadać Boże słowo i zastąpić nauki starego kapłaństwa w czasie, kiedy słowo Jahwe było rzadkością, a wizje nie były rozpowszechnione (w. 1–10, 19–21).
- D. Samuel usługiwał jako sędzia w rzeczywistości godności królewskiej, żeby zastąpić sądenie ludu przez stare i pozbawione świeżości kapłaństwo – 7:15–17.
- E. Samuel usługiwał jako człowiek modlitwy, który modlił się za Bożych wybranych o to, by zostali zachowani na Bożej drodze, byli jedno z Bogiem, by nie usiły ich bożki narodów i by radowali się Bogiem jako Ebenezerem (co znaczy „kamień pomocy” – w. 12), aby w ten sposób wypełniło się Boże pragnienie w Jego woli, jakie miał względem nich (w. 3–17; 8:6; 12:19–25; 15:11b).

Poselstwo czwarte

Historia Arki i przybytku

Wersety biblijne: 1 Sm 4:1 – 7:2.

- I. Chrystus pozyskał nas, abyśmy my mogli pozyskać Jego, żeby Bóg wbudował się w nas, a my – w Niego, i byśmy stali się zbiorowym Bogiem-człowiekiem, rzeczywistością kościoła jako Bożego przybytku, który jest domem żywego Boga, wzajemnym mieszkaniem Boga i człowieka – Flp 3:8, 12–14; J 1:14; Obj 21:2–3; 7:15; 1 Tm 3:15; J 14:2, 23.**
- II. Aby wejść w rzeczywistość Ciała Chrystusa, musimy zobaczyć głębsze znaczenie Arki:**
  - A. Arka przedstawia w formie typu Chrystusa jako obecność Trójjedynego Boga z Jego ludem, służącą realizacji Jego ekonomii i ustanowieniu Jego królestwa na ziemi – Mt 1:23.
  - B. Arka stanowiła centrum i zawartość przybytku, co oznacza Chrystusa jako centrum i zawartość kościoła; w wizji przybytku wprawdzie wymieniona została Arka, co wskazuje, że Chrystus zajmuje pierwsze miejsce w kościele – Wj 25:22; Kol 1:17b, 18b:
    1. Arka kryła w sobie tablice prawa, będące Bożym świadectwem, wyrazem i objawieniem tego, kim Bóg jest – Wj 25:16; 31:18.
    2. Arka w Świętym Świętych oznacza Chrystusa jako centrum Bożego mieszkania, kościoła (Ef 2:21–22), i zawartość kościoła jako domu Bożego (1 Tm 3:15–16; por. 1 Sm 4:22; Obj 3:20).
  - C. Arka z drewna akacjowego powleczonego złotem oznacza pneumatycznego Chrystusa jako ucieleśnienie Boga i zespolenie boskości z człowieczeństwem – zbudowanie Boga z człowiekiem – mieszkającego w na-

szym duchu, żebyśmy mogli kontaktować się z Bogiem i Nim się radować — 2 Tm 4:22; 2 Kor 3:17; Kol 2:9; Hbr 9:4:

1. Drewno akacyjne oznacza człowieczeństwo Chrystusa, o silnym charakterze i na wysokim poziomie, stanowiące podstawową substancję służącą wyrażaniu Boga — Wj 25:10; Mt 3:16; 4:4; 8:20; 9:12–13; 11:29; 12:19–20; 17:27; 20:28; 27:12, 14; Mark 1:35; 6:39–41; J 6:12; 7:6; por. Dz 16:7.
  2. Drewno akacyjne, powleczone złotem zarówno od wewnątrz, jak i z zewnątrz, oznacza boską naturę przenikającą ludzką naturę i na niej spoczywającą, dzięki czemu może się przez nią wyrażać — Wj 25:11; Obj 3:18a; 2 P 1:4; por. Obj 17:4.
- D. Wieko przejednania Arki oznacza Chrystusa jako miejsce spotkania Boga z Jego odkupionym ludem — Wj 25:17–22:
1. Chrystus jest Tym, który dokonuje przejednania (Hbr 2:17), który łądzi relacje między Bogiem a nami i który jedna nas z Bogiem przez to, że zaspokaja Boże żądanie za pośrednictwem siebie jako ofiary przejednania (1 J 2:2; 4:10).
  2. Chrystus jest również wiekiem przejednania wraz z jaśnieniem swej boskości i odkupieniem dokonanym przez swoje człowieczeństwo, miejscem, w którym radujemy się przejednaniem przed Bogiem i w którym możemy się spotkać oraz mieć społeczność z naszym sprawiedliwym, świętym i chwalebny Bogiem, żeby przyjąć Go jako łaskę — Rz 3:25; Hbr 4:16:
    - a. Dwa złote cheruby na wieku przejednania wskazują, że Boża chwała jaśnieje z Chrystusa (Wj 25:18–20); krew ofiary przejednania, którą skrapiano wieko przejednania Arki, oznacza, że

z powodu krwi Chrystusowego odkupienia możemy mieć społeczność ze sprawiedliwym Bogiem pośród Jego chwały (Kpł 16:14–15).

- b. Im więcej Bóg będzie spotykał się z nami i do nas mówił i im więcej my będziemy spotykali się z Bogiem i słuchali Jego przemawiania, tym więcej będzie w naszym doświadczeniu Bożego świadectwa.

III. Historia Arki i przybytku obrazuje pragnienie, jakie Bóg ma w sercu, spustoszenie kościoła i odzyskanie kościoła służące Bożemu świadectwu, Bożemu wyrazowi – Wj 25:9–10; 26:26–30; 40:38:

- A. Jako centrum i zawartość przybytku Arka oznacza Chrystusa jako centrum i zawartość kościoła – Bożego przybytku, Bożego domu – ze względu na zbiorowy Boży wyraz – 25:22; 40:21; Kol 2:9; Ef 2:21–22; 1 Tm 3:15.
- B. Na pierwszym etapie swej historii Arka znajdowała się w przybytku; oznacza to, że normalny kościół był wyrazem Chrystusa, a Chrystus – zawartością kościoła; Arkę jednakże oddzielono ostatecznie od przybytku; oznacza to, że kościół uległ degradacji i utracił rzeczywistość i obecność Chrystusa – Wj 40:34–35; 1 Sm 4:1 – 7:2.
- C. Arka przedstawia w formie typu Chrystusa jako ucieleśnienie Boga i obecność Trójjedynego Boga z Jego ludem ze względu na realizację Jego ekonomii i ustanowienie Jego królestwa na ziemi (Joz 3:3, 10–17); wyprowadzenie Arki było tożsame z wyprowadzeniem Bożej obecności (Lb 10:33–36; 1 Sm 4:3–4).
- D. Poruszanie się Arki było obrazem Bożego poruszania się na ziemi w Chrystusie, który jest Jego ucieleśnieniem (Ps 68:2–19); jednakże w trakcie walki Izraela z Filistynami Bóg nie miał zamiaru się poruszyć.

- E. Dzieci Izraela nie myślały w ogóle o Bożej ekonomii ani im na niej nie zależało, a to, że wyprowadziły Arkę do walki z Filistynami, wskazuje, iż zawłaszczyły sobie Boga, a wręcz zmusiły Go do pójścia z nimi, żeby zapewnić sobie bezpieczeństwo, pokój, odpoczynek i korzyść.
- F. Co do zasady my czynimy to samo zawsze, kiedy modlimy się o pomyślność, ale nie bierzemy pod uwagę Bożej ekonomii; zamiast zawłaszczać sobie Boga, powinniśmy tak jak Samuel modlić się, żyć i być według Bożego serca, mając na względzie Jego ekonomię.
- G. Dzisiaj ludzie zastępują Boże świadectwo ludzkimi potrzebami; kiedy ludzka potrzeba zastępuje Boże świadectwo, zaczyna się degradacja i pojawiają się problemy; Arka była nie tylko Arką Bożą (1 Sm 4:11, 13, 17–19, 21–22), lecz także Arką Świadectwa (Wj 25:22; 40:21).
- H. Izrael powinien był się nawrócić, wyznać gruntownie grzechy, odejść od bożków i powrócić do Boga oraz pytać się Boga o to, co chce, by lud uczynił.
- I. Zamiast tego jednak, Izrael, nie mając serca dla Bożego pragnienia ani Jego wiecznej ekonomii, przesądnie zaufał Arce na podstawie przeszłych zwycięstw, jakich doświadczył za sprawą jej poruszania się.
- J. Z powodu degradacji Izraela Arkę przejęli Filistyni i oddzielili ją od przybytku – przybytek stał się przez to pustym naczyniem pozbawionym rzeczywistości, właściwej zawartości (1 Sm 4:11 – 6:1); to oznacza, że na drugim etapie swej historii kościół uległ degradacji i utracił rzeczywistość oraz obecność Chrystusa (rozd. 3 – 4; Obj 3:20).
- K. Znajdujący się w stanie degradacji Izrael był głupi, ponieważ nie ufał bezpośrednio Bogu; ufał raczej systemowi zarządzanemu przez Boga; zanim Izraelici

wyprowadzili Arkę Bożą z przybytku, powinni byli zapytać o to Boga, tak jak uczynił to Jozue pod Jerychem (Joz 6:2–4; por. 9:14).

L. Z głębi ducha powinniśmy powiedzieć Panu: „Panie, nie żyję tu na ziemi dla swego zdrowia, pomyślności, bezpieczeństwa, pokoju, odpoczynku ani korzyści; ponieważ chcę być prawdziwym zwyciężającym nazirejczykiem, który współpracuje z Tobą w celu wypełnienia Twojej ekonomii, pytam Cię o to, co masz w swym sercu względem mnie” – 1 Sm 2:30b, 35; Lb 6:1–9; por. 1 Krl 8:48; Jr 32:39.

M. Kiedy dzieci Izraela tkwiły w degradacji, uraziły bezgranicznie Boga, a On je opuścił; na koniec Arka zamiast zbawić Izraela, sama została przejęta przez wrogów, a chwała Boża odeszła od Izraela (1 Sm 2:30, 34; 4:10–18, 22; Ps 78:61); być pozbawionym Arki to być pozbawionym Chrystusa, a być pozbawionym Chrystusa oznacza, że istnieje Ikabod, co znaczy „nie ma żadnej chwały” (1 Sm 4:21–22; Obj 3:20).

IV. Później Arkę odzyskano i sprowadzono w pierw do domu Abinadaba w Kiriath-Jearim, gdzie została na dwadzieścia lat (1 Sm 6:2 – 7:2), a potem do domu Obed Edomczyka z Gat, gdzie pozostawała trzy miesiące (2 Sm 6:1–11; por. 1 Sm 1:24; Joz 18:1); to oznacza, że począwszy od drugiego wieku wzbudzonych zostało wielu „Obed Edomczyków”, którzy cieszyli się Pańską obecnością (Arką), ale nie mieli właściwego życia kościoła, będącego wyrazem Chrystusa (przybytkiem).

V. Dawid przeniósł Arkę z domu Obed Edomczyka do namiotu, który postawił dla niej w swoim mieście, na górze Synaj, najwyborniejszym miejscu w Jerozolimie (2 Sm 6:12–19; 1 Krn 15:1 – 16:1); dzięki temu sytuacja się poprawiła, ale Arka wciąż znajdowała

się w niewłaściwym miejscu, ponieważ nie wróciła do przybytku:

- A. Taka sytuacja oznacza, że inni wierzący, którzy podobnie jak Dawid dbali o Boże interesy, usiłowali praktykować życie kościoła według własnego wyboru, a nie według Bożego objawienia.
- B. Ci wierzący mieli Chrystusa, ale mieli Go razem z niewłaściwą praktyką życia kościoła (co w formie typu przedstawia namiot Dawida postawiony w Jerozolimie) – por. 1 Krl 3:3–15.

VI. Na koniec, kiedy Salomon ukończył budowę świątyni w Jerozolimie, Arkę przeniesiono do Świętego Świętych w świątyni, przez co w pełni odzyskano normalną sytuację; dzisiaj w swoim odzyskiwaniu Pan podejmuje działania nad przywróceniem normalnego stanu, w którym Chrystus znajduje się wewnątrz właściwego kościoła jako rzeczywistości Ciała Chrystusa, które służy Jego wyrazowi – 8:1–11, 48; Ef 2:21–22; 3:16–21.

VII. Historia Arki i przybytku to zapowiedź historii kościoła; ukazuje nam pełny obraz rozwoju i sytuacji kościoła od samego początku do obecnego czasu; historia ta ma pięć głównych aspektów:

- A. Pierwszy dotyczy sytuacji, w której kościół zawiera w sobie Chrystusa; w formie typu przedstawia to Arka w przybytku, która stanowi zawartość, a przybytek jest jej wyrazem; to obraz pierwszego etapu kościoła, w którym panował całkowicie normalny stan – Chrystus był zawartością kościoła, a kościół wyrazem Chrystusa – Wj 40:34–38; Ef 3:16–21.
- B. Drugi dotyczy sytuacji, w której kościół jest pozbawiony Chrystusa; w formie typu przedstawia to przejęcie Arki przez wrogów i oddzielenie jej od przybytku z powodu porażki poniesionej przez Boży lud; przybytek

- opustoszał, co obrazuje porażki doznane przez chrześcijan, które sprawiły, że kościół utracił rzeczywistość i obecność Chrystusa — Obj 2:4–5; 3:20.
- C. Trzeci dotyczy sytuacji, w której Chrystus jest pozbawiony kościoła; w formie typu przedstawia to Arka pozbawiona przybytku; Arka znajdowała się z dala od przybytku, najpierw w domu Abinadaba w Kiriat-jearim przez dwadzieścia lat (1 Sm 7:1–2), a potem w domu Obed Edomczyka z Gat przez trzy miesiące (2 Sm 6:10–12); historia kościoła objawia, że od drugiego wieku do obecnych czasów pojawiło się wielu Obed Edomczyków.
- D. Czwarty dotyczy sytuacji, w której Chrystus ma nieodpowiedni kościół; Dawid postawił namiot dla Arki w Jerozolimie, ale nie było to zgodne z wzorem ukazanym Mojżeszowi przez Boga; wielu chrześcijan ma Arkę — Chrystusa — z nieodpowiednim kościołem — w. 17; 1 Krn 15:1; 2 Krn 1:4; Wj 25:9.
- E. Piąty dotyczy sytuacji, w której Chrystus ma właściwy kościół; w formie typu przedstawia to Arka z właściwym przybytkiem, który się powiększył i rozrósł do rozmiarów świątyni; w takiej sytuacji — kiedy Chrystus jest rzeczywistością i ma właściwy kościół, który Go wyraża — czujemy się zupełnie jak w domu — Ps 90:1–2; 91:1–16; 92:13–16; 132:5, 8; 1 Krn 28:11–20; 2 Krn 3:1.

Poselstwo piąte

Wojna z Amalekitami

Wersety biblijne: 1 Sm 15; Wj 17:8–13; Ga 5:16–17, 24.

I. Piętnasty rozdział Pierwszej Księgi Samuela to relacja o nieposłuszeństwie, jakie okazał Saul, kiedy podbijał Amalekitów:

- A. Pokonał on wroga, ale całkowicie był nieposłuszny Bogu – w. 7–9.
- B. Tutaj Saul został całkowicie i gruntownie obnażony, a potem odstąpił od niego Bóg, a także Samuel – w. 14–26.
- C. Ten rozdział zawiera lekcję, która jest dla nas dzisiaj ważna.

II. W typologii Amalekici oznaczają upadłe ciało – upadłego człowieka – Wj 17:8–16:

- A. Amalek, upadłe ciało, jest głównym wrogiem, który przeszkadza nam w podążaniu za Panem – w. 8; Pwt 25:17–18:
  - 1. Imię „Amalek” znaczy „wojowniczy”, co wskazuje, że upadłe ciało jest wojownicze, niszczycielskie i kłopotliwe.
  - 2. Największym niszczycielem życia chrześcijańskiego jest upadłe ciało – 1 P 2:11.
  - 3. To, że Bóg prowadzi ustawiczną wojnę z Amalekiem, objawia, iż nienawidzi upadłego ciała i pragnie je wytepić – Wj 17:16; Ga 5:17.
- B. Upadłe ciało oznacza ogół upadłego starego człowieka, naszą całą upadłą istotę – Rdz 6:3; Rz 7:18a; Ga 2:16:
  - 1. Upadłe ciało to przejawianie swoim życiem starego człowieka i wyrażanie go – Rz 6:6.
  - 2. Upadłe ciało jest wrogością przeciw Bogu, nie jest poddane prawu Bożemu ani nie jest w stanie mu się poddać – 8:7.

- C. Upadłe ciało jest obozem Bożego wroga i stanowi największą bazę jego działań – Ga 5:19–21:
1. W całym wszechświecie jedynym Bożym wrogiem, w sensie praktycznym, jest nie szatan, lecz upadłe ciało – Rz 8:7.
  2. Upadłe ciało, upadły człowiek, jest całkowicie jedno z szatanem, który używa go do walki z Bogiem – Mt 16:23; Ga 5:17.
  3. Upadłe ciało to pierwszy spośród naszych wrogów, który przewodzi grzechowi, światu i szatanowi w walce przeciw nam – Rz 8:3.
  4. Bóg nienawidzi upadłego ciała tak samo jak nienawidzi szatana i chce je zniszczyć tak samo, jak chce zniszczyć szatana – Wj 17:16; Pwt 25:17–19; 1 Sm 15:2–3.
- D. Amalek podniósł rękę przeciwko tronowi Pana – Wj 17:16; 1 Sm 15:22–23:
1. Amalek próbował obalić Boży tron, tak jak niegdyś szatan – Wj 17:8, 16.
  2. Podobnie jak szatan upadłe ciało sprzeciwia się Bożej władzy – Iz 14:12–14:
    - a. Ciało buntuje się przeciwko Bogu i Jego tronowi.
    - b. Sprzeciwia się wszystkiemu, co Bóg robi w swoich rządach.
  3. Nasze upadłe ciało jest wrogiem Bożej władzy i buntuje się przeciwko Bożemu zarządzaniu związanemu z Jego rządami:
    - a. Upadłe ciało jest obrzydliwe, ponieważ sprzeciwia się Bożemu tronowi, zarządzaniu i planowi – Obj 4:2; 5:6; Ef 3:11.
    - b. Każdy aspekt naszego upadłego ciała, czy to dobry czy zły, jest wrogiem Bożej władzy.
    - c. Cokolwiek pochodzi z upadłego ciała, sprzeciwia się Bożemu tronowi; użyje tego szatan, prze-

biegły Boży wróg, by przeszkodzić w wykonaniu Bożego zamysłu – 2 Kor 2:11.

E. Upadłe ciało stoi w przeciwieństwie do godności królewskiej:

1. Tam, gdzie jest upadłe ciało, nie może być Bożego królestwa.
2. Dlatego, żeby mogło przyjść Boże królestwo, musi gruntownie rozprawić się z upadłym ciałem.

III. W Pierwszej Księdze Samuela 15:2 Jahwe oświadczył, że ukarze Amalekitów za to, co uczynili Izraelowi, kiedy z nim walczyli:

A. Amalek walczył z dziećmi Izraela, kiedy odbywały one wędrowkę, by osiągnąć Boży cel – Wj 17:8–16; 1 Sm 15:2–3:

1. W trakcie wojny z Amalekiem, opisaney w Księdze Wyjścia 17:8–16, Mojżesz stał na szczycie wzgórza z laską Bożą w ręku, a Jozue poszedł z tymi, których wybrał, by walczyć z Amalekiem i go pokonać.
2. Kiedy Jozue walczył, Mojżesz się modlił.
3. Po pokonaniu Amaleka przez Jozuego Bóg oświadczył, że „wojna jest między Jahwe a Amalekitami z pokolenia w pokolenie” (w. 16); to pokazuje, z jaką powagą Bóg odnosił się do przeszkody, jaką stanowili Amalekici.

B. Księga Wyjścia 17:8–13 pokazuje nam, jak walczyć z Amalekiem:

1. Walczymy z Amalekiem przez wstawiającego się Chrystusa i walczącego Ducha – Rz 8:34; Hbr 7:25; Ga 5:17:
  - a. Na szczycie góry Mojżesz trzymał rękę w górze, co w formie typu przedstawia Chrystusa wyniesionego na niebiosa, który wstawia się w niebiosach – Wj 17:9, 11.

- b. Jozue walczący z Amalekiem przedstawia w formie typu zamieszkującego Ducha, który walczy z upadłym ciałem – w. 9, 13.
  - c. Musimy trwać w związku z wstawiającym się Chrystusem, żeby współpracować z walczącym Duchem – Kol 3:1–3, 5; Rz 8:34, 13; Ga 5:24, 17.
2. Prowadząc bitwę z Amalekiem, musimy współpracować z Panem za sprawą modlitwy i uśmiercania upadłego ciała – Łk 18:1; 1 Tes 5:17; Rz 8:13; Ga 5:24:
- a. Kiedy się modlimy, jesteśmy jedno z wstawiającym się Chrystusem – Rz 8:34.
  - b. Kiedy uśmiercamy upadłe ciało, jesteśmy jedno z walczącym Duchem – Ga 5:17.
  - c. Z jednej strony, musimy się modlić razem z Chrystusem; z drugiej, musimy zabijać upadłe ciało przez walczącego Ducha – w. 24.
  - d. Za ukrzyżowanie starego człowieka odpowiadał Bóg; za krzyżowanie upadłego ciała odpowiadamy my – Rz 6:6; 8:13; Ga 5:24.

IV. Bóg rozkazał Saulowi pobić Amalekitów i doszczętnie zniszczyć wszystko, co do nich należy, i nie litować się nad nimi, ale on nie posłuchał rozkazu Jahwe – 1 Sm 15:3–9:

- A. Saul zabił Amalekitów, ale ulitował się nad królem Agagiem i tym, co najlepsze z owiec, wołów, tłustych zwierząt, baranów, oraz wszystkim, co było dobre – w. 7–9.
- B. To, że Saul i lud oszczędzili najlepsze rzeczy, które powinni byli doszczętnie zniszczyć, obrazuje to, iż z perspektywy doświadczenia cenimy dobre aspekty swojego upadłego ciała, naturalnego życia i nie chcemy ich niszczyć:

1. Wszystko, co robimy w oddzieleniu od Bożej łaski i nie zależąc od Niego ani nie ufając Mu, pochodzi z upadłego ciała – Flp 3:3–4.
  2. Każdy aspekt upadłego ciała, czy dobry czy zły, sprzeciwia się łasce i Bożemu królestwu oraz powstrzymuje nas przed radością się Chrystusem; dlatego musimy nienawidzić każdego aspektu upadłego ciała i kategorycznie chcieć zniszczyć to ciało – Rz 8:13; Ga 3:3; 5:2–4.
- C. Bóg nie chciał, żeby Saul na ofiarę dla Niego wziął to, co najlepsze z bydła – 1 Sm 15:15:
1. Wszystko, co przynosimy i ofiarowujemy Bogu, a co ma swoje źródło w upadłym ciele, jest złem w Jego oczach – w. 19.
  2. Ofiarowanie Bogu czegoś według własnej woli to działanie aroganckie i grzeszne – Rdz 4:5; Mt 7:22–23.

V. Czynienie dobra według własnej woli jest tak naprawdę aktem buntu przeciwko Bożemu tronowi i Jego ekonomii – 1 Sm 15:22–23; Wj 17:16:

- A. Nieposłuszeństwo okazane przez Saula obnażyło to, że buntował się on przeciwko Bogu i był Jego wrogiem – 1 Sm 22:17.
- B. Saul był całkowicie zbuntowany przeciwko Bogu; nie był w ogóle podporządkowany Bogu ani nie obierał Go za swojego Króla i Głowę.
- C. Był ukonstytuowany buntem, co jest równie złe jak oddawanie czci bożkom – 15:23.
- D. To, co uczynił Saul, było równie złe jak kontakt ze złym duchem w celu wykonania zamiaru owego ducha, a nie Boga – w. 23.
- E. Wszelki przejaw buntu to kwestia arogancji, tego, że osmielamy się wykonać coś bez Boga.

VI. Saul utracił godność królewską, ponieważ nie zniszczył doszczętnie Amaleka – w. 26, 28:

- A. Jeśli nie będziemy kategorycznie rozprawiali się z upadłym ciałem, to podobnie jak Saul utracimy naszą godność królewską – 1 P 2:9; Obj 1:6; 5:10.
- B. Relacja na temat nieposłuszeństwa Saula powinna być dla nas przestrożą, byśmy w królestwie Bożym nie robili niczego za pomocą upadłego ciała; we wszystkim musimy krzyżować upadłe ciało i wiernie ćwiczyć swego ducha, żeby podążać za Panem, który jest życiodajnym, zwieńczonym Duchem zamieszkującym w naszym duchu i który jest z nami jedno – 1 Kor 15:45; 6:17; 2 Tm 4:22; Ga 5:16, 25.
- C. Kiedy Amalek zostaje pokonany, natychmiast nastaje królestwo – Wj 18:1–26:
  - 1. Królestwo Boże oznacza Bożą władzę, za pośrednictwem której wszystko zostaje poddane Bogu – Mk 1:15; J 3:3, 5; Obj 11:15; 12:10; Dn 2:44.
  - 2. Ponieważ upadłe ciało stoi w przeciwieństwie do królestwa, zanim nadejdzie królestwo Boże, należy się gruntownie uporać z upadłym ciałem – 1 Kor 6:9–10; Ef 5:5.
- D. Jeśli podążymy za Pańskim słowem i doszczętnie zniszczymy upadłe ciało oraz będziemy żyć i postępować według ducha, będziemy mieli godność królewską i będziemy w Bożym królestwie – Rz 8:4; 14:17; Ga 5:19–21; 2 P 1:5–11.

Duchowe zasady, lekcje życia i święte ostrzeżenia, jakie dostrzegamy w historii Dawida

Wersety biblijne: 1 Sm 16:1 – 2 Sm 24:25; Dz 13:22, 36.

I. W historii Dawida (1 Sm 16:1 – 2 Sm 24:25) musimy dostrzec Bożą suwerenność i to, że uczył się on lekcji krzyża:

A. Zgodnie z Bożą suwerennością Dawid został poddany sprawdzianowi i zaaprobowany w tym, że ufał Bogu i pokonał Goliata – 1 Sm 17:1–58:

1. Doświadczenie, jakie miał Dawid jako pasterz, wyszkoliło go w pokładaniu ufności w Panu; kiedy więc usłyszał wyzwanie rzucone przez Goliata, mógł powiedzieć Saulowi: „Sługa twój pasał owce ojca swego i bywało tak, że przyszedł lew lub niedźwiedz i porwał jagnię z trzody; wtedy ja biegłem za nim, pokonywałem go i wrywałem je z paszczy jego; a jeśli rzucił się na mnie to go chwyciłem za grzywę, tłukłem i zabijałem go [...] Jahwe, który mnie wyrwał z mocy lwa czy niedźwiedzia, wyrwie mnie też z ręki tego Filistyna” – w. 34–37.
2. Dawid powiedział Goliatowi, że „nie mieczem i włócznią wspomaga Jahwe, gdyż wojna należy do Jahwe i On wyda was w ręce nasze” (w. 47); poszedł stoczyć walkę z Goliatem (w. 40–48) i zabił go kamieniem, którym cisnął z procy w czoło Goliata, i ściął mu głowę jego mieczem (w. 49–54).
3. Zwycięstwo odniesione przez Dawida nad Goliatem było silnym potwierdzeniem tego, że Bóg go wybrał i namaścił; na podstawie doświadczenia Dawida musimy sobie uświadomić, że ponieważ podążamy dzisiaj za Chrystusem, każdy aspekt naszego

otoczenia całkowicie podlega suwerennej Bożej ręce — Mt 10:29–31; Ps 31:15–16a; 39:10; Rz 8:28–29; Iz 45:15.

- B. Zgodnie z Bożą suwerennością, Dawida wybrano na sługę dla Saula, ówczesnego króla; przez to, że umieszczono ich dwóch razem, Saul okazał się kimś, kto był przeciwieństwem Bożej woli, a Dawid okazał się człowiekiem według Bożego serca — 1 Sm 18:6–11a:
1. To, że stosunek Dawida do Saula był poddawany próbie, znaczyło, że Dawid nieustannie był umieszczany na krzyżu; podczas każdej misji, z jaką Saul wysyłał Dawida, działał on rozważnie, więc król postawił go nad wojownikami; kiedy pewnego razu Dawid powrócił po pobiciu Filistynów, kobiety wyległy z wszystkich miast izraelskich i śpiewały do siebie nawzajem: „Pobił Saul swój tysiąc, ale Dawid swoje dziesięć tysięcy” — w. 5–7.
  2. Ta pochwała nie miała wpływu na Dawida, ale miała na Saula; Salomon powiedział: „dla człowieka próbą jest sława” (Prz 27:21); Saul bardzo się rozłościł i zazdrościł Dawidowi, co pokazuje, że był człowiekiem, który w pełni przebywał w upadłym cieple i żył całkowicie dla siebie; od owego dnia Saul chciał zabić Dawida, a ten nie miał gdzie się ukryć; Saul już nie tylko był zazdrosny o Dawida, lecz zaczęła knuć, jak by go zabić bez uszczerbku dla swego imienia — 1 Sm 18:10 – 21:1.
  3. Kiedy Saul usiłował zabić Dawida, ten nie walczył ani nie robił nic, by się zemścić; jedynie uciekał; zemsta i walka w odpowiedzi na atak to kwestia upadłego ciała, a ci, którzy praktykują to, co z upadłego ciała, nie mają udziału w Bożym królestwie — 18:11; por. Rz 12:19; Ef 4:26; Ga 5:21, 24.

4. Dawid znał Bożą władzę w swym sercu; w Pierwszej Księdze Samuela widzimy, jak Saul ścigał Dawida na pustyni, by go zabić; Dawid miał okazję zabić Saula, ale bał się Boga i nie ośmielił się zburzyć boskiego porządku, ustalonego przez Boga – 18:6 – 26:25.
5. Gdyby Dawid zbuntował się przeciwko Saulowi, dałby ludowi przykład buntu przeciwko królowi wyznaczonemu, ustanowionemu, przez Boga; Dawid przyjął postawę zapierania się własnego „ja” i poddawania się Bożej władzy.
6. Saul był nieposłuszny Bogu i Bóg go odrzucił, ale było to coś między nim a Bogiem; jeśli chodzi o Dawida, poddał się on Bożemu namaszczonemu i za to był odpowiedzialny przed Bogiem – 24:5–7; 26:9, 11; 2 Sm 1:9–16.
7. Jeśli niektórzy poniosą koszt, żeby doświadczać kruszenia przez krzyż za sprawą życia w cieniu krzyża, poznawać naturalne życie i usposobienie oraz z nimi się rozprawiać, uśmiercać upadłe ciało i zapierać się siebie przed Bogiem, z pewnością poznają Bożą władzę i będą w stanie ją zaprowadzić – to podstawowa zasada.
8. Zgodnie z tym, co uświadamia nam Nowy Testament, Dawid niósł krzyż codziennie we wszelkich sytuacjach; List do Filipian 3:10 wskazuje, że siłą do niesienia przez nas krzyża jest moc Chrystusowego zmartwychwstania; Chrystus wszedł w nas, by w nas żyć i nieść krzyż – por. Pnp 2:8–9, 14.
9. W miarę tego, jak Dawid uczył się lekcji krzyża, radował się Bożym zaopatrzeniem wraz z Jonatanem i Michal; bez nich nie miałby jak uciec przed Saulem – 1 Sm 20:1 – 21:1; 19:11–18.
10. Zgodnie z Bożą suwerennością, Dawid odebrał lekcje krzyża i na koniec nie stracił, tylko zyskał

i wygrał, nie cierpiał, tylko radował się – Flp 1:19; 3:8–9; 2 Kor 4:7, 16–18; por. 2:12–14.

11. Życie Dawida oznacza życie kruszenia; kruszenie zewnętrznego człowieka to kruszenie naszego naturalnego usposobienia, naszego „ja”; Duch Święty poddaje nas karceniu po to, żebyśmy byli ludźmi skruszonymi; Bóg umieszcza nas w miejscu, w którym doznajemy całkowitej niezdolności i bezsilności, żeby móc swobodnie wbudować w nas siebie z całym swoim niezgłębionym bogactwem – 1:8–9; 4:16–18; 12:9–10; Oz 6:1–3; Rz 8:28–29; por. J 12:3.

II. Dawid troszczył się o Boże mieszkanie na ziemi, mieszkanie Bożej Arki – 2 Sm 6:1 – 7:29; Ps 132:1–18:

- A. Mimo że Bóg nie chciał, żeby Dawid zbudował świątynię, ten przygotował budowniczego, teren i materiały na jej budowę; Bóg objawił również Dawidowi wzór świątyni przez Ducha, a Dawid przed śmiercią przekazał ten wzór swemu synowi Salomonowi; Dawid wypełnił więc swoją posługę i współpracował z Bogiem w celu ukończenia budowy świątyni – 2 Sm 8:11; 1 Krl 7:51; 1 Krn 22:14–16; 29:1–5; 28:11–19; Dz 13:22, 36.
- B. Dawid gorliwie pragnął zbudować Bożą świątynię (2 Sm 7:1–3), lecz Bóg odrzucił jego dobre intencje; Bóg posłał do niego proroka Natana, żeby zapytał w Jego imieniu: „Czy ty miałbyś zbudować Mi dom, abym w nim mieszkał?” – w. 5:
  1. To ukazuje, że całą naszą pracę i służbę w kościele musi inicjować Bóg i że muszą one być zgodne z Jego pragnieniem; wszystko, co inicjuje i zaczyna człowiek, niezależnie od tego, jak bardzo jest to dla Boga, stanowi religijną działalność pozbawioną obecności Chrystusa.

2. Serce, jakie mamy dla służby Bogu, jest do przyjęcia, ale decyzja o uczynieniu czegoś dla Niego jest nie do przyjęcia; Bóg rzekł do Dawida: „Czy ty...?”; Bóg nie chce, żebyśmy o czymś decydowali w Jego imieniu
- C. Ponieważ Dawid był człowiekiem, który bał się Boga i z Nim współpracował, nie podjął działania, kiedy Bóg przez Natana powiedział mu, żeby powstrzymał swoje postanowienie o budowie świątyni; akt powstrzymania się Dawida przed realizacją pragnienia zbudowania świątyni to wielka sprawa; siostra M.E. Barber powiedziała: „Kto nie może powstrzymać się przed wykonaniem pracy dla Boga, nie może dla Niego pracować” (*The Collected Works of Witness Lee*, 1953, t. 1, *Knowing Life and the Church*, s. 283) — Łk 10:38–42.
- D. To, że Dawid się powstrzymał, ustanowiło podwójne świadectwo we wszechświecie; po pierwsze, wszelkie dzieło wykonywane we wszechświecie powinno pochodzić od Boga, a nie od człowieka; po drugie, liczy się tylko to, co Bóg czyni dla człowieka, a nie to, co człowiek czyni dla Boga — 2 Sm 7:11–14a, 18, 25.
- E. Musimy uczyć się w głębi siebie, że Bóg chce od nas tylko współpracy; nie potrzebuje, byśmy cokolwiek dla Niego czynili; musimy powstrzymać wszelkie swoje opinie, decyzje i pomysły; musimy pozwalać, by to On mówił, przychodził i nakazywał — Mt 17:5.

III. Relacja o karzącym Bożym sądzie nad Dawidem jest przytoczona dla nas dzisiaj w formie ostrzeżenia (1 Kor 10:11); Bóg nie tylko kocha i okazuje miłosierdzie, lecz także jest sprawiedliwy i wzbudza lęk; Bóg przebaczył Dawidowi, ale też go zdyscyplinował i skarcił wedle sprawiedliwości związanej ze swoimi rządami (2 Sm 12:10–14):

- A. Gdy już wszyscy wrogowie Izraela zostali poskromieni, a Dawida wywyższono na króla Izraela, on w sytuacji pełnej pokoju popełnił wielkie grzechy – zdradę małżeńską i morderstwo; wskazuje to, że kiedykolwiek mamy spokój w sytuacji pełnej pokoju, nietrudno dać się skusić, by dogodzić swemu upadłemu cięłu – 11:1–27; 1 P 4:1 i przypis 4.
- B. Grzech, jaki popełnił Dawid, był wynikiem oddania się pożądaniu oczu i pożądaniu upadłego ciała (2 Sm 11:2–3); Dawid nadużył mocy godności królewskiej (w. 4–5) i umyślnie dopuścił się zdrady małżeńskiej przez grabież.
- C. Zdobywszy się na taki akt, Dawid starał się ukryć ten zły czyn, stwarzając pozory (w. 6–13); potem zamordował Uriasza, swego wiernego sługę, uknuwszy spisek z Joabem, żeby wziąć sobie żonę Uriasza (w. 14–25; 12:9).
- D. Popełniając ten jeden grzech, Dawid złamał pięć ostatnich z Dziesięciorga Przykazań (Wj 20:13–17); jego grzech był wielką zniewagą i obrazą wobec Boga i prawie unieważnił wszystkie jego wcześniejsze osiągnięcia.
- E. Dawid, będąc człowiekiem według Bożego serca (1 Sm 13:14), umożliwił Bogu rozpoczęcie wieku godności królewskiej w celu ustanowienia Jego królestwa na ziemi dla nadchodzącego Chrystusa, ale poniósł porażkę w kwestii pobłażania pożądaniu upadłego ciała (1 Krl 15:5); w tej kwestii Dawid pofolgował sobie i poświęcił najwyższe osiągnięcie w swoim duchowym podążaniu za Bogiem; to powinno posłużyć nam wszystkim za ostrzeżenie.
- F. Jakże to godne ubolewania, że Dawid w krytycznym momencie kuszenia go przez złego, nie sprawował silnej kontroli nad swoim pożądaniem, ale je spełnił

- i popełnił obrzydliwy grzech, którym bezgranicznie obraził Boga.
- G. Bóg kochał Dawida, ale z powodu grzechu ten stracił reputację i pozycję, a także jedenaście z dwunastu plemion (2 Sm 20:1–2); grzech popełniony przez Dawida zasiał nasienie zepsucia, jakiemu uległ Salomon (12:24), co doprowadziło do podziału królestwa nadanego przez Boga (1 Krl 11:9–13; 12:1–17) i do pojawienia się nasienia zepsucia w godności królewskiej, jakiemu ulegli potomkowie Salomona; wynikiem tego były ostatecznie utrata państwa i świętej ziemi ich ojców, niewola, do jakiej dostał się święty lud, i rozproszenie go po całej kuli ziemskiej oraz brak pokoju aż do obecnych czasów.
- H. Na podstawie historii Dawida widzimy, że wpaść w ręce Boga, który sprawuje rządy, to poważna rzecz (2 Sm 12:10–14); Dawid bardzo szybko wznowił społeczność z Bogiem, ale Boże karcenie trwało dalej, nawet po jego śmierci (w. 15b – 20:26).
- I. Dzięki wyznaniu przez Dawida grzechów jego społeczność z Bogiem została przywrócona, co objawia Psalm 51, lecz spoczęła na nim ręka Boga, który sprawuje rządy; po odniesionej porażce wiele zła, w tym kazirodztwo, mord i bunt, wydarzyło się w jego rodzinie – 2 Sm 12:15b – 20:26.
- J. Bóg poddał Dawida surowej karze, ponieważ jego grzech był bardzo niegodziwy; źródłem niesłychanego zła, jakie spotkało rodzinę Dawida, było jego pobbłżanie pożądaniu upadłego ciała; pokazuje to, że Boże karcenie i związane z Jego rządami wychowywanie tych, którzy Go kochają, może dotyczyć również ich dzieci.
- K. To powinno nas zdecydowanie zaalarmować i stanowić dla nas ostrzeżenie w więzi, jaką mamy z Chrystusem;

to, czym jesteśmy, czego pragniemy i co mamy zamiar zrobić oraz jak się zachowujemy, ma bardzo wiele wspólnego z pozostawaniem przez nas w Chrystusie i uczestniczeniu w całym Jego niezgłębionym bogactwie, którym możemy się radować; jeśli nie będziemy w porządku wobec Boga w którejś z tych spraw, utracimy Chrystusa, którym się radujemy.

- L. Wszechzawierający Chrystus, który jest naszym mieszkaniem, wszechzawierającą dobrą ziemią i wszystkim, czego potrzebujemy do radowania się, wypłuje nas i nie pozwoli, byśmy się Nim dalej radowali, jeśli nie będziemy właściwi w stosunku do Niego – Kpł 18:25; Obj 3:16.
- M. Ostatecznie Dawid nie tylko się starzał, lecz także gasł; jego życie miało dobry początek, niczym jasno wschodzące słońce, a jego dalsze życie i losy można porównać do słońca w południe; jednakże oddawanie się pożądaniu (2 Sm 11:1–27) wpłynęło negatywnie na jego losy i doprowadziło do tego, że jego jasne życie przygasło jak wieczorne słońce o zmierzchu; kiedy Dawid był w podeszłym wieku, w jego życiu nie było niczego jasnego, znakomitego ani wspaniałego (1 Krl 1:1–4; por. Pwt 34:7; Rdz 48:14–16; Prz 4:18).
- N. Życie chrześcijańskie to życie uczenia się Bożych rządów; zniemy to, co siejemy; im bardziej będziemy wielkoduszni wobec innych, tym bardziej Bóg będzie taki wobec nas; jeśli będziemy podli i srodzy w stosunku do braci, i Bóg będzie taki w stosunku do nas; kiedy inni chorują lub wpadają w tarapaty, to czas na to, żebyśmy im pomogli, a nie ich krytykowali – Ga 6:7; 1 Tes 5:14–15; Łk 6:36–38; Mt 7:1–2:
  - 1. Musimy uczyć się być tymi, którzy okazują wielkoduszność i wybacząją; jeśli jesteśmy srodzy w stosunku do innych, i Bóg taki będzie w stosunku do

nas; powinniśmy unikać krytykowania innych, potępiania ich i mówienia o nich w lekkomyślny sposób; krytyka innych i nierozważne uwagi na ich temat to sąd, jaki na siebie ściągamy – 6:15; 18:23–35.

2. Dzisiaj wielu braci sromotnie upadło z jednego tylko powodu – w przeszłości zbyt surowo krytykowali innych, a wiele słabości, jakie mają dzisiaj, to słabości, jakie wcześniej krytykowali u innych.
3. Zostaliśmy powołani do tego, by innych błogosławić; będąc więc błogosławionym ludem, zawsze powinniśmy błogosławić innych, żebyśmy mogli odziedziczyć błogosławieństwo; jakiego błogosławieństwa udzielamy innym, takie i sami odziedziczymy – 1 P 3:8–11; Mt 10:13; por. Lb 6:22–27.

Poselstwo siódme

Dawid typem Chrystusa, prawdziwego Dawida – Króla nadchodzącego królestwa Bożego

Wersety biblijne: 1 Sm 21:2–7; 2 Sm 7:16; 23:1–7;
Am 9:11–12; Mt 1:6; 12:1–4.

I. Dawid stanowi typ Chrystusa, prawdziwego Dawida – 1 Sm 21:2–7; 2 Sm 23:1–7; Mt 12:1–4:

- A. Dawid stanowi najdokładniejszy typ Chrystusa, objawiony w Starym Testamencie i obejmujący najdłuższy okres; Nowy Testament również wyraźnie objawia, że Dawid stanowi typ Chrystusa – Mt 12:3.
- B. Zgodnie z zasadą ukazaną w dwunastym rozdziale Ewangelii Mateusza, wedle której Chrystus jest większy od wszystkich typów – wszystkich rzeczy i osób ze Starego Testamentu, które przedstawiają Go w formie typu – jest On większym Dawidem:
  1. Pańskie słowa zawarte w Ewangelii Mateusza 12:3–4 wskazują, że jest On prawdziwym Dawidem:
    - a. Dawid miał zwolenników, i Chrystus, prawdziwy Dawid, również miał uczniów, którzy byli Jego zwolennikami.
    - b. Wszystko to wskazuje, że Dawid i jego zwolennicy byli typem, prefiguracją, Chrystusa i Jego uczniów.
  2. Pańskie słowa w Ewangelii Mateusza 12:3–4 wskazują również na zmianę związaną z dyspensacją, zmianę z kapłaństwa na godność królewską:
    - a. Pojawienie się Dawida zmieniło dyspensację: z wieku kapłanów na wiek królów, w którym królowie stali wyżej od kapłanów.
    - b. Dzięki przyjściu Chrystusa również zmieniła się dyspensacja, tym razem z wieku prawa na wiek

- łaski, w którym Chrystus stoi ponad wszystkimi.
- c. W Ewangelii Mateusza 1:6 Dawid jest nazwany królem, ponieważ to za jego pośrednictwem zaprowadzono królestwo z godnością królewską; był człowiekiem z przełomu wieków, wraz z którym zakończył się jeden wiek, a zaczął inny.
- C. To, że Dawid stanowi typ cierpiącego Chrystusa, objawiają Psalm 22, 109 i 110:
1. W Psalmie 22 widzimy cierpiącego Dawida, stanowiącego typ cierpiącego Chrystusa, który przechodzi przez śmierć – w. 2a, 7–22.
  2. Psalm 109 to modlitwa, którą zaniósł Dawid w związku z cierpieniami, przez jakie przechodził:
    - a. Dawid tutaj jest typem Chrystusa, a cierpienia, przez jakie przechodził, są typem Chrystusowych cierpień.
    - b. Modlitwa Dawida dotycząca jego cierpień jest typem Chrystusowej modlitwy.
  3. Modlitwa zawarta w Psalmie 109 znajduje odpowiedź w Psalmie 110:
    - a. Ponieważ Psalm 110 to odpowiedź na modlitwę Dawida, który jest typem Chrystusa w Psalmie 109, powinien on być uważany za odpowiedź na modlitwę Chrystusa – Hbr 5:7.
    - b. Bóg odpowiedział na tę modlitwę nie tylko za sprawą zmartwychwstania Chrystusa, lecz także za sprawą Jego wniebowstąpienia – Dz 2:23–24, 32–33; 5:31.
- D. Dawid jest również typem Chrystusa w ostatnich słowach, jakie wypowiedział – 2 Sm 23:1–7:
1. Dawid, typ Chrystusa, władał ludem sprawiedliwie w Bożej bojaźni – w. 3b.

2. Dawid, typ Chrystusa, był niczym światło poranka, gdy słońce wschodzi na bezchmurnym niebie – w. 4a.
3. Kiedy Chrystus włada ludem sprawiedliwie w Bożej bojaźni, jest niczym światło poranka, kiedy wstaje słońce, kiedy „od jasności po deszczu wyrasta ziele z ziemi” – w. 4b.

II. Król Dawid stanowi typ Chrystusa Króla – 1 Sm 16:12; 2 Sm 16:5–6; Mt 1:6; 2:2; 27:11; Obj 19:16:

A. Król Dawid stanowi typ Chrystusa – Króla nadchodzącego królestwa Bożego – który jest królem ustanowionym przez Boga, królem wojującym i pogardzanym oraz odrzuconym przez ludzi – 1 Sm 16:12; 2 Sm 16:5–6:

1. Zgodnie z typem, który stanowi Dawid, Chrystus jest walczącym Królem, który odniósł zwycięstwo nad wszystkimi swoimi wrogami, zdobył ziemię i przygotował wszystkie materiały na budowę kościoła jako Bożej świątyni – 1 Krn 21:22–25; 29:29.
2. Po objęciu w posiadanie ziemi Chrystus będzie panował nad nią jako Król w królestwie, władając narodami wraz ze swymi zwycięskimi wierzącymi – Obj 20:4, 6; 2:26–27.
3. Chrystus, nadchodzący Król, będzie Głową i centrum nadchodzącego Bożego królestwa w okresie tysiąclecia; to będzie stanowić wypełnienie werse-
tów z Księgi Izajasza 32:1, Księgi Jeremiasza 23:5 i Księgi Zachariasza 14:9 i 17.

B. Prorocy mówili o Dawidzie i Chrystusie jako o jednym – Jr 30:9; Ez 34:23–24; 37:24–25; Oz 3:5; Am 9:11:

1. „Będą służyli Jahwe, swojemu Bogu, i Dawidowi, swojemu Królowi, którego im wzbudzę” – Jr 30:9.

2. Odnosi się to do Chrystusa, który jest prawdziwym Dawidem i który będzie Królem w wieku przywrócenia, czyli w okresie tysiąclecia – Iz 32:1; Obj 20:4, 6.
3. „Ustanowię nad nimi jednego Pasterza, mojego Sługę Dawida, i będzie je karmił; będzie je karmił i będzie ich Pasterzem. [...] a mój Sługa Dawid będzie Księciem wśród nich” – Ez 34:23–24:
  - a. Dawid stanowi typ Chrystusa, prawdziwego Pasterza Bożego stada, który nas karmi i sprawia, że się napełniamy i jesteśmy zaspokojeni – J 10:11; Hbr 13:20; Iz 9:7; Oz 3:5; Mi 4:15; Łk 1:32–33.
  - b. Kiedy Pan Jezus przychodzi jako Pasterz, żeby się o nas zatroszczyć, przychodzi również jako Król, żeby nami rządzić; wynikiem Pańskiej troski o nas, troski naszego Pasterza, jest to, że okazujemy Mu posłuszeństwo jako naszemu Królowi i podlegamy Jego godności królewskiej oraz tronowi w naszym wnętrzu.
4. „A Sługa mój, Dawid, będzie ich Królem; wszyscy oni będą mieć jednego Pasterza” – Ez 37:24:
  - a. To odnosi się do Chrystusa, naszego Pasterza, który jest prawdziwym Dawidem.
  - b. W odniesieniu do Izraela prorocтво tutaj wypowiedziane wypełni się w okresie tysiąclecia, w wieku przywrócenia, i w wieczności, w nowym niebie i nowej ziemi.
5. „Potem synowie Izraela powrócą i będą szukali Jahwe, swego Boga, i Dawida, swojego Króla. A w dniach ostatecznych z bojaźnią zwrócą się do Jahwe i Jego dobroci” – Oz 3:5:
  - a. Dawidem, ich Królem, jest Chrystus w okresie tysiąclecia.

b. *Dni ostateczne* odnoszą się do wieku przywrócenia – Mt 19:28.

C. Kiedy nadejdzie Pańskie królowanie, w pełni przejawia się w nim Boża władza i chwała, a cała ziemia i jej narody wprowadzone zostaną do sprawiedliwości, pokoju, radości i pełnego błogosławieństwa Bożego stworzenia – 6:13; Iz 32:1, 16–18; 35:1–2, 5–7.

III. Królestwo Dawida stanowi typ nadchodzącego królestwa Chrystusa – 2 Sm 7:12, 16; Mk 11:10; Obj 11:15:

A. Jahwe przemówił do Dawida przez proroka Natana, mówiąc: „I trwać będzie twój dom i twoje królestwo na wieki przed tobą; tron twój też utwierdzony będzie na wieki” – 2 Sm 7:16:

1. Dom Dawida odnosi się do Chrystusa, królestwo Dawida – do królestwa Chrystusa, a tron Dawida – do tronu Chrystusa – w. 16.
2. Królestwo Dawida to królestwo Chrystusa, a Dawid i Chrystus mają jeden tron – Iz 9:7; 16:5; Łk 1:32; Dz 2:29–31.
3. Słowo Boże przekazane przez archanioła Gabriela również poświadczyło, że przymierze Dawida wypełni się w Chrystusie – Łk 1:32–33.
4. Boża obietnica dana Dawidowi o tym, że jego dom i królestwo będą trwać i że jego tron zostanie utwierdzony na wieki, wypełniła się w Chrystusie.
5. Chrystus odziedziczył tron Dawida według Bożej obietnicy danej Dawidowi, że będzie królował nad domem Jakuba na wieki, a Jego królestwu nie będzie końca – w. 32–33:
  - a. Ziemska część tysiącletniego królestwa w nadchodzącym wieku będzie królestwem mesjańskim, które w Ewangelii Mateusza 13:41 jest

- nazwane królestwem Syna Człowieczego (Obj 11:15).
- b. Będzie to przywróconym królestwem Izraela (Dz 1:6), przybytkiem Dawida – królestwem Dawida – który Pan odbuduje (15:16; Mk 11:10).
- B. Amos prorokował, że jako Król Chrystus podniesie „upadły przybytek Dawida” – Am 9:11:
1. Przybytek Dawida to królestwo Dawida i jego królewska rodzina – 2 Sm 7:12, 16.
  2. To królestwo, ta królewska rodzina upadła, kiedy Nebukadnesar przybył, żeby wziąć do niewoli naród Izraela, spustoszyć ziemię, spalić miasto, zniszczyć świątynię i uprowadzić króla – 2 Krl 25:1–21.
  3. W proroctwie Amosa Bóg obiecał, że pewnego dnia przywróci królestwo Dawida i jego rodzinę, a wszystkie narody swą nazwę wywodząc będą od imienia Jahwe – Am 9:11–12.
  4. Proroctwo to wskazuje, że Chrystus powróci, żeby być prawdziwym Dawidem (Iz 9:7; 16:5; Jr 30:9; Ez 34:23–24; 37:24–25; Oz 3:5), i odbuduje, czyli przywróci, królestwo swego przodka Dawida w celu przywrócenia całego wszechświata do właściwego stanu.
  5. W owym czasie królestwo Dawida stanie się królestwem Chrystusa i Boga na wieki – Obj 11:15.
  6. Pan zasiądzie na tronie Dawida i będzie królował nad Jakubem, czyli ludem żydowskim (Łk 1:32–33), i nad narodami na ziemi w okresie tysiąclecia (Ps 2:8; 72:8; Dn 7:14; 2:35).

Poselstwo ósme

Nasienie Dawida staje się Synem Bożym

Wersety biblijne: 2 Sm 7:12a, 14a; Mt 22:41–45; Dz 13:23, 33;
Rz 1:3–4; 8:29; Obj 22:16.

I. „Wzbudzę nasienie twoje po tobie [...] Ja mu będę za Ojca, a on Mi będzie za syna” – 2 Sm 7:12a, 14a:

- A. Wyrażenie twoje nasienie odnosi się tutaj w sensie dosłownym do Salomona, syna Dawida – 1 Krl 5:5; 8:15–20.
- B. Zgodnie z Listem do Hebrajczyków 1:5b, który przytacza werset 7:14a z Drugiej Księgi Samuela, nasieniem Dawida jest w rzeczywistości Chrystus jako Boży pierworodny Syn; posiada On zarówno boskość, jak i człowieczeństwo – Hbr 1:5a, 6.
- C. Słowa *twoje nasienie* z Drugiej Księgi Samuela 7:12a i *syn* z wersetu 14a wskazują na to, że nasienie Dawida stanie się Synem Bożym, czyli ludzkie nasienie stanie się boskim Synem – Rz 1:3–4.
- D. Te słowa dotyczące nasienia Dawida, które staje się Synem Bożym, mają swój ciąg dalszy w Nowym Testamencie, który mocno je rozwija – Mt 22:41–45; Obj 22:16.

II. W Ewangelii Mateusza 22:41–45 Pan Jezus zadał największe pytanie we wszechświecie: „Co sądziecie o Chrystusie? Czym jest synem?” – w. 42a:

- A. Faryzeusze odparli, że Chrystus jest synem Dawida, a Pan zapytał ich, jak Dawid może nazywać Go Panem, jeśli Chrystus jest jego synem – w. 43–45.
- B. Chrystusa możemy poznać wyłącznie w swoim duchu dzięki Bożemu objawieniu – w. 43; Ef 3:5.
- C. Chrystus jest Bogiem; w swej boskości jest Panem Dawida – Mt 22:43.

D. Chrystus jest również człowiekiem; w swym człowieczeństwie jest synem Dawida – w. 42, 45.

III. W Księdze Objawienia 22:16 Pan Jezus powiedział: „Ja jestem Korzeniem i Potomkiem Dawida”:

A. W swojej boskości Chrystus jest Korzeniem, źródłem, Dawida, a w swoim człowieczeństwie – jego Potomkiem, następcą.

B. Jako Korzeń Dawida jest On więc Panem, a jako Potomek Dawida – jego synem, odroślą; tak jak *następca Dawida* wskazuje na to, iż Pan jest człowiekiem i wyszedł z Dawida, tak *Korzeń Dawida* wskazuje na to, że jest On Bogiem i że Dawid wyszedł z Niego.

C. W Księdze Objawienia 22:16 sam Chrystus przyznał, że jest człowiekiem, jak również Bogiem i że ma zarówno ludzką naturę, jak i boską.

IV. W trzynastym rozdziale Dziejów Apostolskich Paweł powiedział, że z nasienia Dawida „Bóg, zgodnie z obietnicą, przyprowadził Izraelowi Zbawiciela, Jezusa” (w. 23) i że „Bóg całkowicie wypełnił tę obietnicę [...], wzbudzając Jezusa, jak też jest napisane w psalmie drugim: »Ty jesteś moim Synem; Ja Cię tego dnia zrodziłem«” (w. 33):

A. W wersetach 32 i 33 widzimy, że Chrystus jako Boży Pierworodny był obiecany ojcom i że Bóg wypełnił tę obietnicę, wzbudzając Jezusa.

B. Zmartwychwstanie było dla człowieka Jezusa narodzinami:

1. Bóg zrodził Go w zmartwychwstaniu, aby był On pierworodnym Synem Bożym pośród wielu braci – Rz 8:29.

2. Od wieczności był On jednorodzonym Synem Bożym – J 1:18; 3:16.

3. Po wcieleniu poprzez zmartwychwstanie został zrodzony przez Boga w swoim człowieczeństwie i stał się pierwotnym Synem Bożym – Hbr 1:6.
- C. Paweł dostrzegł Pańskie zmartwychwstanie w Psalmie 2:7: „Ty jesteś moim Synem, / Ja Ciebie dziś zrodziłem”:
1. Paweł odniósł słowo *dziś* do dnia Pańskiego zmartwychwstania.
  2. Oznacza to, że Chrystusowe zmartwychwstanie było Jego narodzinami jako pierwotnego Syna Bożego.
  3. Jezus, Syn Człowieczy, narodził się, żeby być Synem Bożym za sprawą wzbudzenia Go z martwych; dlatego wzbudzenie Jezusa z martwych przez Boga było zrodzeniem Go z Boga, żeby był On Jego pierwotnym Synem – Dz 13:33.
- D. Za sprawą wcielenia jednorodzony Syn Boży przywdział człowieczeństwo i stał się Bogiem-człowiekiem (J 1:14, 18; Łk 1:35); potem w zmartwychwstaniu ten Bóg-człowiek narodził się z Boga, żeby być Jego Pierwotnym (Dz 13:33; Hbr 1:6; Rz 8:29):
1. Przed wcieleniem jednorodzony Syn Boży nie posiadał ludzkiej natury; miał jedynie boską naturę.
  2. W zmartwychwstaniu pierwotny Syn Boży posiada ludzką naturę, a także boską.
- E. Za sprawą zmartwychwstania Chrystus narodził się, by być pierwotnym Synem, i jednocześnie wszyscy Jego wierzący narodzili się, by być licznymi synami Bożymi – 1 P 1:3; Hbr 2:10:
1. Spośród tych licznych braci jedynie Pierwotny jest jednorodnym Synem Bożym – J 1:18; 1 J 4:9.
  2. Ten jednorodzony Syn Boży w swoim zmartwychwstałym człowieczeństwie jest również pierwotnym Synem Bożym – Rz 8:29.

3. Pierworodny ma zarówno boskość, jak i człowieczeństwo, i my, Jego wierzący, liczni synowie Boży, również posiadamy zarówno naturę ludzką, jak i boską – 2 P 1:4.

V. Musimy znać Chrystusa w Jego zmartwychwstaniu, mianowanego Synem Bożym w mocy, wraz z Jego ludzką naturą – Rz 1:3–4:

- A. Przed wcieleniem i zmartwychwstaniem Chrystus był Synem Bożym, jednorodzonym Synem – J 1:18; 3:16.
- B. Wprawdzie Chrystus był już Synem Bożym przed wcieleniem, jednak wciąż musiał zostać mianowany Synem Bożym ze zmartwychwstania, ponieważ za sprawą wcielenia przywdział ludzką naturę, która nie miała nic wspólnego z boskością – 1:1, 14; Rz 8:3:
  1. Po wcieleniu się Syna Bożego Jego boską naturę skrywało ciało.
  2. Chrystus był już Synem Bożym w swej boskości, ale ta Jego część, która była Jezusem wraz z ludzką naturą, zrodzoną z Marii, nie była Synem Bożym – Łk 1:31–32, 35.
  3. Za sprawą zmartwychwstania Chrystus uświęcił i wyniósł na wyższy poziom swoją ludzką naturę, swoje człowieczeństwo, i został mianowany ze zmartwychwstania Synem Bożym wraz z tą ludzką naturą; w tym sensie został zrodzony jako Syn Boży w zmartwychwstaniu – Rz 1:3–4; Dz 13:33; Hbr 1:5.
  4. To mianowanie Syna Bożego odbyło się „w mocy”, mocy Chrystusowego zmartwychwstania, którego rzeczywistością jest Duch – Rz 1:4; Flp 3:10; Ef 1:19–20.
- C. Za sprawą mianowania w zmartwychwstaniu Chrystus, który był już Synem Bożym przed wcieleniem, stał się Synem Bożym w nowy sposób – Rz 1:4:

1. Przed wcieleniem był On Synem Bożym, który miał jedynie boskość; za sprawą zmartwychwstania został mianowany Synem Bożym zarówno z boskością, jak i człowieczeństwem – w. 4.
  2. Gdyby Chrystus nie przywdział ludzkiej natury, nie trzeba byłoby Go mianować Synem Bożym, ponieważ w swej boskości już był Synem Bożym aż od wieczności – J 1:18; 17:5.
  3. Po przywdzianiu człowieczeństwa za sprawą wcielenia został On mianowany Synem Bożym wraz z człowieczeństwem w zmartwychwstaniu – 1:14; Rz 8:3; 1:3–4; Hbr 2:14:
    - a. Jako mianowany Syn Boży, Chrystus posiada dwie natury, boskość i człowieczeństwo; człowieczeństwo, które teraz ma, nie jest naturalne, lecz wyniesione na wyższy poziom w zmartwychwstaniu – Rz 1:4.
    - b. Również Chrystusowa ludzka natura została mianowana Synem Bożym, ponieważ został On mianowany Synem Bożym zarówno z boskością, jak i człowieczeństwem.
- D. Mianowanie Chrystusa Synem Bożym wraz z człowieczeństwem odbyło się „według Ducha świętości” – w. 4:
1. Duch świętości jest esencją życia w Panu Jezusie; kiedy On żył na ziemi w ciele, miał w sobie tę esencję – Mt 1:18, 20; Łk 1:35.
  2. Kiedy Pan Jezus został wzbudzony z martwych, został mianowany Synem Bożym w mocy poprzez zmartwychwstanie według Ducha świętości, który w Nim był – Rz 1:4.
  3. Teraz jest On Synem Bożym we wspanialszy sposób niż wcześniej, ponieważ teraz posiada zarówno boską naturę, jak i zmartwychwstałą, przeobrażoną, wyniesioną na wyższy poziom, otoczoną chwałą

i mianowaną ludzką naturę — 6:4; Łk 24:26; J 17:5; Dz 3:13.

E. Musimy połączyć ze sobą wersety 1:3–4 z werselem 8:29 Listu do Rzymian:

1. Za sprawą wcielenia, ukrzyżowania i zmartwychwstania Chrystus, Syn Boży, stał się pierworodnym Synem, a liczni bracia, którzy są braćmi Chrystusa, są upodabniani do Jego obrazu — Hbr 2:10–11; Rz 8:29.
2. W Liście do Rzymian 1:3–4 Chrystus, Syn Boży, jest prototypem, zaś wielu braci w wersecie 8:29 to ci, którzy zostali „wyprodukowani masowo” na podstawie prototypu i dzięki zbawieniu w życiu zostaną upodobnieni do obrazu pierworodnego Syna.
3. Doprowadza nas to do kwestii przebóstwienia i wskazuje, że Bóg w swojej ekonomii zamierzył uczynić siebie człowiekiem, żebyśmy my, ludzie wierzący w Chrystusa i dzieci Boże, w Chrystusie mogli się stać Bogiem w życiu, naturze i konstytucji (lecz nie w Bóstwie); to przewspaniały wniosek; ostatecznie kwestia ta wieńczy Biblię — w. 29; 1:3–4; J 1:1–13; 1 J 3:1; Obj 21:2, 10–11.

Poselstwo dziewiąte

**Organiczne budowanie kościoła
jako Ciała Chrystusa
za sprawą procesu duchowego metabolizmu
według wewnętrznego doświadczenia
przez wierzących zamieszkującego Chrystusa**

Wersety biblijne: 2 Sm 7:12–14a; Ef 3:16–21.

**I. Druga Księga Samuela 7:12–14a odsłania proroc-
two, które za pośrednictwem typologii pokazuje
nam, że potrzebujemy, by Bóg wbudował Chrystu-
sa w naszą wewnętrzną konstytucję i w ten sposób
przekonstytuował Nim całą naszą istotę – Mt 16:18:**

- A. Wieczna ekonomia Boga, zgodna z pragnieniem Jego serca, polega na tym, że wbudowuje On siebie w człowieka i człowieka w siebie (Ef 3:16–17a); to wzajemne mieszkanie jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, które znajduje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie (J 15:4–5a; 1 J 2:27–28; 3:24; 4:13, 15–16; Obj 21:3, 22).
- B. Boży zamiar w Jego ekonomii polega na wbudowywaniu się w Chrystusie w naszą istotę – 2 Sm 7:12–14a; Ef 3:17a; J 14:20; Ga 4:19:
1. Bóg pragnie wbudować siebie w nas w Chrystusie; wszystko, czym Chrystus jest i czego dokonał, służy temu jednemu – Flp 2:13; Ef 3:17a; Kol 3:10–11.
  2. Potrzebujemy, żeby Bóg wbudowywał siebie w Chrystusie w nasze człowieczeństwo, wbudowując siebie w nas w Chrystusie jako nasze życie, naturę i osobę – Ef 3:17a.

**II. List do Efezjan 3:16–21 objawia, że Trójjedyny Bóg
wszedł w nas, by wykonać dzieło budowania z sie-
bie jako pierwiastka oraz z czegoś z nas w charak-**

terze materiału; obrazuje to przypowieść o siewcy z trzynastego rozdziału Ewangelii Mateusza:

- A. Pan zasiewa siebie jako nasienie życia w sercach ludzi, glebie, żeby móc w nich wzrastać i żyć oraz wyrażać się z ich wnętrza – w. 3.
- B. Nasienie zasiewa się w glebie, żeby czerpało z niej składniki odżywcze i rośło; uzyskane w wyniku tego płody są połączeniem pierwiastków pochodzących zarówno z nasienia, jak i z gleby – w. 23.
- C. Mamy w sobie pewne składniki odżywcze, stworzone przez Boga; w ten sposób Bóg przygotował nas do tego, by w nas wejść i w nas wzrastać; żeby boskie nasienie mogło wzrastać w naszym wnętrzu, Bóg stworzył ludzkiego ducha, zawierającego ludzkie składniki odżywcze, a także ludzkie serce, które jest glebą – 1 J 3:9; 1 P 1:23; Kol 2:19:
  - 1. Tempo, w jakim wzrastamy w życiu, zależy nie od boskiego nasienia, lecz od tego, ile składników odżywczych mu zapewnimy; im więcej tych składników mu dostarczymy, tym szybciej nasienie urośnie i tym obficiej rozkwitnie – Ps 78:8; Mt 5:3, 8:
    - a. Jeśli będziemy przebywali w duszy, w naszym naturalnym człowieku, nie będzie żadnych składników odżywczych do wzrostu boskiego nasienia; jeśli jednak zostaniemy wzmocnieni do wewnętrznego człowieka i będziemy zwracali uwagę na swego ducha oraz go ćwiczyli, dostarczymy nasieniu składników odżywczych, a Chrystus uczyni sobie dom w naszym sercu – Ef 3:16–17; Rz 8:6; 1 Tm 4:7.
    - b. Jeśli Pan ma wzrastać w naszym wnętrzu jako nasienie życia i stać się dla nas pełnią radości, musimy całkowicie otworzyć się na Niego i z Nim

- współpracować, żeby rozprawić się gruntownie ze swoim sercem – Mt 13:3–9, 19–23.
2. Z jednej strony, Bóg wzmacnia nas samym sobą jako pierwiastkiem, a z drugiej, my dostarczamy składników odżywczych; dzięki obu tym rzeczom Bóg w Chrystusie realizuje swoje wewnętrzne dzieło budowania – buduje sobie dom – w całej naszej istocie.
- D. W świetle Biblii wzrost jest tożsamy z budowaniem; Pan Jezus ogłosił: „zbuduję mój kościół” (Mt 16:18); to budowanie dokonuje się za sprawą wzrostu boskiego nasienia w naszym wnętrzu (1 J 3:9; Ef 4:15–16; Kol 2:19; Ef 2:21–22; 1 Kor 3:1, 6–9, 12; 16:13).
- E. Boża ekonomia polega na wbudowywaniu się w nas Boga, żebyśmy mogli doświadczać metabolicznego procesu duchowego trawienia i przyswajania, co prowadzi do przeobrażenia, które jest stopniową i głębszą metaboliczną przemianą w naszym naturalnym życiu; służy to zbudowaniu Ciała Chrystusa i zwieńczeniu Nowej Jerozolimy – 2 Kor 3:18:
1. Aby dokonywało się Boże dzieło budowania, musimy przyjmować, trawić i przyswajać organicznego, pneumatycznego Chrystusa, który jest życiodajnym Duchem, jako duchowy pokarm, napój i oddech – J 6:51, 57; 7:37–39; 20:22.
  2. Kiedy radujemy się Chrystusem, jedząc Go, pijąc i Nim oddychając, zachodzi w nas metaboliczny proces, duchowe trawienie i metabolizm, a Chrystus konstytuuje się w naszej istocie; ten wewnętrzny metabolizm to przeobrażenie, a przeobrażenie to budowanie – Rz 12:2; Flp 1:20–21; por. Obj 21:18; 4:3.
- F. Organiczne budowanie kościoła jako Ciała Chrystusa za sprawą procesu duchowego metabolizmu jest tak naprawdę tym, o czym Jahwe prorokował Dawidowi

w formie typologii w Drugiej Księdze Samuela 7:12–14a.

III. W Liście do Efezjan 3:16–21 Paweł modlił się o wewnętrzne doświadczanie przez wierzących zamieszkującego Chrystusa ze względu na organiczne budowanie kościoła jako Ciała Chrystusa – 4:12, 16; 2:21–22:

- A. Paweł modlił się do Ojca, żebyśmy zostali wzmocnieni poprzez Jego Ducha do wewnętrznego człowieka, aby Chrystus mógł uczynić sobie dom w naszych sercach i w ten sposób zajął, posiadał, przepoił i przesycał sobą całą naszą istotę – 3:16–17a.
- B. Trójjedynego Boga można porównać do maszyny, której operatorem był Paweł; musimy opanować jedną lekcję, a mianowicie, że w całym wszechświecie panuje wzniosła zasada; zasada ta polega na tym, że Bóg chce coś uczynić, ale sam będzie jedynie „maszyną” i potrzebuje kogoś, kto będzie jej operatorem:
  - 1. Kiedy Paweł zanosił modlitwę z Listu do Efezjan 3:16–21, był reprezentantem całego Ciała Chrystusa.
  - 2. Ojciec, Syn i Duch są trzema „częściami” tej powszechnej „maszyny”, a Ciało – jej operatorem; kiedy zanosimy tę modlitwę jako operator, Ojciec działa przez swego Ducha, który jest kanałem, żeby wzmocnić każdą część naszej wewnętrznej istoty do wewnętrznego człowieka, żeby cel, Syn, mógł uczynić sobie dom we wszystkich częściach naszego serca.
- C. Stwierdzenie, że musimy zostać wzmocnieni mocą do wewnętrznego człowieka, wskazuje, iż nie przeżywamy w wewnętrznym człowieku, ale żyjemy przeważnie w zewnętrznym człowieku – w. 16; 1:19–22; 3:20.
- D. Chrystus pragnie zająć każdy pokój naszego serca:

1. Wyrażenie *uczynić sobie dom* to w grece tylko jedno słowo: *katoikeo*; słowo to znaczy „osiedlić się”, „założyć dla siebie mieszkanie”, a przedrostek tego słowa, *kata*, znaczy „w dół” – w. 17a.
  2. Kiedy Chrystus czyni sobie dom w głębi naszych serc, my wkorzeniaamy się w miłości ze względu na Bożą rolę i ugruntowujemy się w miłości ze względu na Bożą budowlę – w. 17.
  3. Kiedy On czyni sobie dom w naszych sercach, my będziemy pełni siły, by pojąć wraz ze wszystkimi świętymi niezmiernego Chrystusa, którego wymiary są wymiarami wszechświata – w. 18:
    - a. Doświadczanie przez nas Chrystusa w kościele musi być trójwymiarowe, niczym sześcian (mieć szerokość, długość, wysokość i głębokość), i nie może być jednowymiarowe, niczym linia.
    - b. Zarówno w przybytku, jak i w świątyni Święte Świętych było sześcianem – Wj 26:2–8; 1 Krl 6:20.
    - c. Na koniec Nowa Jerozolima, Boża budowla, będzie wiecznym sześcianem, Świętym Świętych, o wymiarach dwunastu tysięcy stadiów – Obj 21:16.
  4. To, że Chrystus czyni sobie dom w naszych sercach, sprawia, iż poznajemy przewyższającą poznanie miłość Chrystusa, abyśmy zostali napełnieni ku całej pełni Trójjedynego Boga ze względu na Jego zbiorowy wyraz, otoczenie Go chwałą – Ef 3:19–21; por. Rdz 24:47, 53, 61–67.
- E. Chrystus buduje kościół, wbudowując siebie w nas, czyli wchodząc do naszego ducha, a następnie rozprze-strzeniając się stamtąd do umysłu, emocji i woli, żeby zająć całą naszą istotę – 2 Tm 4:22; 1 Kor 6:17; Ef 3:17a:

1. Skoro nasze serce to ogół wszystkich naszych wewnętrznych części, centrum naszej wewnętrznej istoty i nasz „przedstawiciel” w zakresie naszych skłonności, uczuć, upodobań i pragnień, to gdy Chrystus czyni sobie w nim dom, sprawuje kontrolę nad całą naszą wewnętrzną istotą i zaopatruje oraz wzmacnia każdą wewnętrzną część samym sobą.
2. Im bardziej Chrystus się w nas rozprzestrzenia, tym bardziej się w nas osiedla i czyni sobie w nas dom, zajmując każdą część naszej wewnętrznej istoty, biorąc je wszystkie w posiadanie i przesycając je sobą.
3. Aby wypełniło się słowo Chrystusa z Ewangelii Mateusza 16:18 na temat zbudowania kościoła, kościół musi osiągnąć taki stan, w którym wielu świętych pozwoli Mu czynić sobie dom głęboko w ich sercu: brać w posiadanie, zajmować i przesycać całą ich wewnętrzną istotę.
4. Im bardziej Chrystus zajmuje naszą wewnętrzną istotę, tym bardziej będziemy mogli być zbudowani z innymi w Ciele Chrystusa – Ef 2:21–22; 4:12, 16.
5. List do Efezjan 3:17 mówi o wkorzeniu i ugruntowaniu w miłości; wkorzenie wskazuje na to, że jesteśmy roślinami i musimy rosnać, ugruntowanie zaś znaczy, że musimy się budować.
6. W świetle wersetu 18 jesteśmy ostatecznie pełni siły do tego, by pojąć wielkie jak wszechświat wymiary Chrystusa – szerokość, długość, wysokość i głębokość – nie sami pojedynczo, lecz „wraz ze wszystkimi świętymi”, czyli zbiorowo i wspólnie; objawia to, że musimy być ze sobą zbudowani.
7. Kiedy Chrystus uczyni sobie dom w naszych sercach, zostaniemy napełnieni ku całej pełni Boga; tą

pełnią jest kościół, Ciało Chrystusa, jako zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga – w. 19.

8. Chwała Boga wbudowuje się w kościół, a On wyraża się poprzez kościół ponad wszystko, o co prosimy albo o czym myślimy; stąd Bóg jest otoczony chwałą w kościele – w. 20–21.
- F. List do Efezjan 3:16–21 ukazuje ducha Pawła, jego postawę, modlitwę i wiarę:
1. Przez objawienie dano poznać Pawłowi tajemnicę Chrystusa (w. 3–6); jego duch i postawa zatem – to, co zobaczył, co powiedział i na czym zależało mu w jego sercu – wiązały się z wizją budowania kościoła jako Ciała Chrystusa za sprawą wewnętrznego doświadczania zamieszkującego Chrystusa.
  2. Ta wizja prześladowała Pawła i stała się jego duchem i postawą; dlatego zaniósł on taką modlitwę (w sferze i pierwiastku wiary), zapisaną w Liście do Efezjan 3:16–21; jeśli ujrzeliśmy wizję tego, jak Chrystus buduje kościół jako Ciało Chrystusa za sprawą wewnętrznego doświadczania zamieszkującego Chrystusa, będziemy mieli ducha Pawła, jego postawę, modlitwę i wiarę, kiedy będziemy służyli Bogu w kościele.

Poselstwo dziesiąte

Dawid, Mefiboszet i Boża życzliwość

Wersety biblijne: 2 Sm 9:1–13; Rz 2:4; Ef 2:7; 4:32; Tt 3:4–5; Kol 3:12.

I. Druga Księga Samuela 9:1–13 opowiada o życzliwości okazanej Mefiboszetowi, synowi Jonatana, przez Dawida:

- A. Dawid czuł się zobowiązany do tego, by ze względu na Jonatana okazać życzliwość wszystkim potomkom, jacy jeszcze zostali z domu Saula, więc zapytał sługę domu Saula, mówiąc: „Czy jest jeszcze ktoś z domu Saula, abym mógł mu wyświadczyć życzliwość Bożą?” – w. 3a.
- B. Sługa odparł Dawidowi, że jest jeszcze syn Jonatana, Mefiboszet, kulawy na obie nogi – w. 3b.
- C. Dawid powiedział Mefiboszetowi, że okaże mu życzliwość ze względu na Jonatana, jego ojca, i obiecał, że zwróci mu całą ziemię jego dziadka i że Mefiboszet będzie stale jadał przy stole królewskim – w. 7, 13.
- D. Król Dawid zachował go przy życiu, przywrócił całe jego dziedzictwo i zaprosił do ucztowania z nim przy tym samym stole – w. 7, 9.
- E. Dawid dał Mefiboszetowi wszystko, co należało do Saula i całego jego domu; Mefiboszet jadał stale przy stole królewskim, „był zaś kulawy na obie nogi” – w. 9, 13.

II. Mefiboszet nie miał podstawy do otrzymania łaski, jednak ją otrzymał; to samo dotyczy nas i Boga:

- A. Mefiboszet nie zajmował żadnej pozycji przed Dawidem – w. 1–6:
  - 1. Doznał życzliwości nie z powodu siebie, lecz kogoś innego – w. 7.

2. Tak samo rzecz ma się z grzesznikiem przed Bogiem – Rz 2:4.
- B. *Lo-Debar*, miejsce, w którym mieszkał Mefiboszet, to hebrajskie słowo oznaczające „miejsce bez trawy, bez paszy”; świat dzisiaj jest takim Lo-Debarem – 2 Sm 9:4:
  1. Mefiboszet, który uciekał przed Dawidem, mieszkał tam, gdzie nie było trawy, nie było zaopatrzenia w życie – w. 4.
  2. Grzesznik przebywający z dala od Boga również mieszka tam, gdzie nie ma trawy.
- C. Mefiboszet nie szukał Dawida, to król wysłał ludzi, by go przyprowadzili – w. 4–5.
- D. Kiedy Dawid rzekł: „Mefiboszecie”, miał w sercu współczucie, a ton jego głosu był miły – w. 6–7:
  1. Za tym słowem kryło się serce, które wyrażało Boże serce – 1 Sm 16:7.
  2. Serce Dawida było pełne życzliwości i współczucia – 20:14–15.

III. W sensie duchowym wszyscy przypominamy wnuka króla Saula, Mefiboszeta (2 Sm 4:4), który był kaleki:

- A. Choć Mefiboszet często jadał z królem, wciąż utykał na obie nogi – 9:7.
- B. Otrzymawszy łaskę od Dawida, oglądał jedynie bogactwo jego stołu; nie patrzył na swe kalekie nogi schowane pod stołem.
- C. Podobnie jak Mefiboszet możemy jadać przy stole królewskim, mimo że wciąż jesteśmy kalecy – w. 13:
  1. Obie nogi mamy kulawe, ale znajdują się one pod stołem.
  2. Kiedy zostajemy zbawieni, powinniśmy zapomnieć o swoich kalekich nogach i zasiadać przy stole na-

sze go Króla, Jezusa Chrystusa, by się Nim radować – w. 7; Rz 14:17; Ne 8:10:

a. Ilekroć patrzemy na siebie, odkrywamy, że jesteśmy kulawi, i to nas zniechęca – por. Pnp 2:8 – 3:5.

b. Powinniśmy patrzeć jedynie na bogactwo na Pańskim stole i tym bogactwem się radować – Ef 3:8.

3. To, co Bóg przed nami rozłożył, jest wspaniałe, bogate i słodkie; my musimy po prostu jeść – J 6:50–51, 53–57; Mt 8:11; 22:2; Obj 19:9.

D. Musimy odwrócić się od introspekcji i zwrócić ku Panu – Hbr 12:2; 2:9.

E. Kiedy patrzemy jedynie na bogactwo i łaskę, które Bóg przed nami rozłożył, będziemy pełni pokoju, a nasze serca znajdą zaspokojenie – Mt 5:6; 14:20.

IV. Życzliwość, jaką Dawid okazał Mefiboszetowi, oznacza Bożą życzliwość – 2 Sm 9:3; Rz 2:4; Ef 2:7; Tt 3:4–5:

A. Życzliwość to dobroć, która wypływa z miłosierdzia i miłości Boga – Ef 2:4, 7.

B. To właśnie życzliwość i miłość naszego Zbawiciela Boga nas zbawiła i sprawiła, że różnimy się od innych ludzi – Tt 3:4:

1. Łaska Boża przynosi człowiekowi zbawienie; zostaliśmy zbawieni Pańską łaską – 2:11; 3:7.

2. List do Tytusa 3:5 mówi, że Bóg zbawił nas według swego miłosierdzia:

a. Boże miłosierdzie sięga dalej niż Jego łaska – Rz 9:15–16, 18, 23; Hbr 4:16.

b. Wskutek naszego stanu godnego politowania powstała głęboka przepaść między nami a Bożą łaską.

- c. To Boże miłosierdzie przerzuciło „most” nad tą przepaścią i przyprowadziło nas do Jego zbawienia łaską — Rz 2:4; 9:23.
- 3. W Liście do Tytusa 3:4 i 5 Paweł mówi nie o łasce, lecz o życzliwości, miłości i miłosierdziu:
  - a. Miłość jest źródłem łaski; w Pierwszym Liście Jana dotykamy miłości Boga Ojca, która jest źródłem łaski — 3:1; 4:9–10.
  - b. Bóg Ojciec ma w sercu miłość; kiedy ta miłość wyraża się poprzez Syna, staje się ona łaską — J 1:14, 16–17.
  - c. Życzliwość to postawa, jaką Bóg przybiera, kiedy daje nam łaskę — Ef 2:7.
  - d. Kiedy mamy miłosierdzie, miłość i życzliwość, automatycznie mamy łaskę — Tt 3:4–5, 7.
  - e. Nasz Bóg i Ojciec okazał nam miłość, miłosierdzie i życzliwość; to dzięki temu nas zbawia — w. 4–5.
- C. W nadchodzących wiekach — w okresie tysiąclecia i wieczności przyszłej — Bóg pokaże „przewyższające bogactwo swojej łaski w życzliwości wobec nas w Chrystusie Jezusie” — Ef 2:7:
  - 1. To właśnie w Bożej życzliwości darowana jest nam Boża łaska — w. 8.
  - 2. Bogactwo Bożej łaski w Jego życzliwości przekracza wszelkie granice — w. 7:
    - a. To bogactwo samego Boga, którym to bogactwem możemy się radować — 3:8.
    - b. Bogactwo Bożej łaski w Jego życzliwości będzie na wieki publicznie wystawione na pokaz — 2:7.
- D. Jednym z przejawów owocu Ducha jest życzliwość — Ga 5:22:
  - 1. Przyobłókszy się w nowego człowieka (Kol 3:10), jako Boży wybrani, święci i umiłowani, musimy

przyoblekać się w wewnętrzne części pełne współczucia oraz w życzliwość (w. 12).

2. Apostoł Paweł był sługą Bożym w życzliwości i nakazał nam trwać w życzliwości Bożej – 2 Kor 6:4, 6; Rz 11:22.
3. Miłość jest życzliwa (1 Kor 13:4), i my musimy być wobec siebie nawzajem życzliwi, czułego serca, wybacząc sobie nawzajem, jak i Bóg w Chrystusie wybaczył nam (Ef 4:32).

Poselstwo jedenaste

Dawid i Abigail
typami wojującego Chrystusa i wojującego kościoła

Wersety biblijne: 1 Sm 25:2–42; Ef 5:25–27; 6:10–13; Obj 19:7–9,
11–21; Hbr 6:19; 10:19–20; 13:13.

I. Pierwsza Księga Samuela 25:1b–44 to relacja o postępowaniu Dawida wobec Nabala i Abigail:

- A. W tym rozdziale widzimy mądrość Abigail w ułagodzeniu Dawida – w. 23–31.
- B. Dawid odpowiedział na prośbę Abigail, błogosławiąc Jahwe, który wysłał ją na spotkanie z nim, a także błogosławiąc ją samą, która powstrzymała go przed rozlewem krwi i dokonaniem zemsty własną ręką – w. 32–35.
- C. Piękno i mądrość Abigail pociągnęły Dawida; po śmierci Nabala wziął on ją sobie za żonę, a ona stała się jego odpowiedniczką na wojnie – w. 36–44.

II. Dawid stanowi typ wojującego Chrystusa wśród cierpień – w. 28:

- A. Dawid stanowi typ Pana Jezusa jako człowieka przechodzącego przez cierpienia na ziemi przed swoim zmartwychwstaniem; cierpienia, przez jakie przechodził Dawid, posłużyły pokonaniu uzurpatorskich wrogów i zdobyciu dobrej ziemi, terenu pod Bożą budowlę – Ps 69:2–10.
- B. Ustanowienie Dawida przez Boga widzimy w jego wielokrotnych zwycięstwach, odniesionych nad Filistynami; jest on więc typem Chrystusa wojownika – 2 Sm 5:17–25.
- C. Ponieważ Jahwe jest Wojownikiem, który toczy bitwę dla nas i tryumfuje nad wszystkimi naszymi wrogami, jest naszym tryumfem, zwycięstwem – Wj 17:8–16.

D. Psalm 110:5–6 objawia, że Chrystus jest nie tylko Królem i Kapłanem, lecz także Wojownikiem:

1. W dniu swego gniewu, kiedy Chrystus powróci, będzie największym Zwycięzcą, który pokona wszystkie narody, zetrze królów oraz głowę wrogów i dokona sądu nad wszystkimi, którzy Mu się sprzeciwiają – w. 1–2, 5–6.
2. W świetle Księgi Objawienia 19:11–14 Chrystus przy swoim powrocie będzie Tym, który walczy:
  - a. Pan nie będzie walczył sam z Antychrystem i wojskami narodów.
  - b. Chrystus przyjdzie ze swoją Oblubienicą, która będzie Jego wojskiem, i wraz z nią będzie walczył z Antychrystem i jego wojskami – w. 7–9.

E. Wojownik Chrystus jest zwycięskim Chrystusem – J 12:31; Ef 4:8; Hbr 2:14:

1. W swojej ziemskiej posłudze zwycięski Chrystus pokonał diabła i zniszczył jego dzieła – Mt 4:1–11; 1 J 3:8.
2. W swoim ukrzyżowaniu zwycięski Chrystus wyrzucił precz władcę tego świata, zniszczył diabła, zrzucił z siebie zwierzchność i władzę oraz zniweczył śmierć – J 12:31; Mt 27:51; Hbr 2:14; Kol 2:15; 2 Tm 1:10.
3. Zmartwychwstanie zwycięskiego Chrystusa ogłasza, że odniósł On zwycięstwo nad śmiercią – 2:8.
4. W swoim wniebowstąpieniu zwycięski Chrystus „poprowadził jako jeńców tych, którzy zostali pojmani jako jeńcy”; wyzwolił nas spod uzurpatorskiej ręki szatana i zaprowadził na najwyższe miejsce we wszechświecie – Ef 2:6; 4:8.
5. Zwycięski Chrystus – walczący Generał, Wojownik – przyjdzie ze swym wojskiem, by stoczyć pod

Armagedonem bój z Antychrystem i podległymi mu królami oraz ich wojskami – Obj 19:11–21.

III. Abigail stanowi typ wojującego kościoła pośród cierpień – 1 Sm 25:2–42:

A. Od dwudziestego piątego rozdziału Pierwszej Księgi Samuela Abigail była zawsze u boku Dawida wojownika i podążała za nim w wojnach, które prowadził – w. 40–42:

1. Małżeństwo Dawida z Abigail stanowi typ kościoła, zaciągniętego jako armia do wojny – Ef 6:10–20.
2. Abigail stanowi typ wojującego kościoła, który walczy o Boże królestwo pośród cierpień – Obj 1:9; 11:15; 12:10.

B. Typ, jaki stanowi Abigail, obrazuje to, że potrzebujemy być jedno z Chrystusem w Jego cierpieniach – Flp 3:10; Kol 1:24; Obj 1:9:

1. Uciski Chrystusa dzielą się na dwie kategorie: uciski służące dokonaniu odkupienia, które dopełnił sam Chrystus, i uciski służące utworzeniu i zbudowaniu kościoła, które muszą uzupełniać apostołowie i wierzący – Kol 1:24.
2. To, że Paweł mówi o uciskach Chrystusa w związku z Bożym szafarstwem, wskazuje, iż szafarstwo to możemy realizować jedynie za sprawą cierpień – w. 25:
  - a. Jeśli pragniemy mieć udział w Bożym szafarstwie, musimy być przygotowani na cierpienia – Obj 1:9; 2 Kor 1:3–6.
  - b. Wszyscy ci, którzy uczestniczą w służbie kościoła lub w posłudze, muszą być gotowi na to, by uczestniczyć w cierpieniach szafarza; oznacza to, że musimy być chętni zapłacić każdą cenę, jaka jest niezbędna do wypełnienia naszego szafarstwa – 4:10–12; J 12:24–26.

- C. Typ, jaki stanowi Abigail, obrazuje udział kościoła wraz z Panem Jezusem w duchowej wojnie – Ef 6:10–20:
1. Kościół jako odpowiedniczka Chrystusa, Jego oblubienica, jest objawiony w Liście do Efezjan 5:25–27; odpowiedniczka ta staje się wojownikiem w werse-
tach 6:10–13:
    - a. List do Efezjan 5 i 6 wypełni się w Księdze Objawienia 19.
    - b. Ogół zwycięzców staje się oblubienicą, która jest odpowiedniczką Chrystusa (w. 7–9); odpowied-
niczka ta staje się Jego wojskiem, które pokona Antychrysta pod Armagedonem (w. 11–21).
  2. Nie tylko musi się wypełnić wieczny Boży zamysł oraz spełnić pragnienie Jego serca, lecz także pokonany musi zostać Boży wróg; dlatego kościół musi być wojownikiem – Ef 1:11; 3:9–11; 6:10–12.
  3. Wojna duchowa jest koniecznością, ponieważ wola szatana jest przeciwko Bożej woli – Mt 6:10; 7:21; Iz 14:12–14:
    - a. Wojna duchowa ma swe źródło w konflikcie między wolą boską a szatańską.
    - b. Celem naszej walki jako kościoła jest ujarzmine-
nie szatańskiej woli i pokonanie Bożego wro-
ga – Obj 12:11.
  4. Szatan przeraźliwie boi się kościoła jako Ciała Chrystusa, zbiorowego wojownika, który walczy z nim i jego królestwem – Pnp 6:10; Ef 6:10–20.
  5. Chrystus poślubi tych, którzy przez lata toczyli walkę z Bożym wrogiem – Obj 19:7–9, 11–16.
  6. Zwycięzcy, którzy tworzą oblubienicę Chrystusa, to-
czą walkę przeciwko wszystkim wrogom Boga i po-
konują ich, żeby zaprowadzić Jego królestwo – 2:7,
11, 17, 26; 3:5, 12, 21; 11:15; 12:10.

IV. Typ, jaki stanowi Abigail, obrazuje wierzącego, który wychodzi ku Jezusowi poza obóz, znosząc urągania, które On znosił – Hbr 13:13:

- A. Nasze życie chrześcijańskie ma dwa aspekty – wewnętrzny i zewnętrzny – 6:19–20; 13:13:
1. Typem aspektu wewnętrznego jest Szulamitka, a zewnętrznego – Abigail – Pnp 6:4, 10; 7:1; Hbr 13:13.
  2. Z jednej strony, znajdujemy się poza zasłoną, w Świętym Świętych; z drugiej, przebywamy poza miastem, obozem, wobec innych – 6:19–20; 13:13.
    - a. W aspekcie wewnętrznym radujemy się zmartwychwstałym Chrystusem, a w aspekcie zewnętrznym za Nim podążamy – 6:19; 13:13.
    - b. Kiedy dotykamy się Pana w wewnętrznej komnacie, w Świętym Świętych, w ukrytym miejscu, jesteśmy niczym Szulamitka – 10:19–20; Pnp 1:4; 4:10; 7:1.
    - c. Kiedy świadczymy dla Pana i dla Niego pracujemy w zewnętrznym codziennym życiu, jesteśmy niczym Abigail, która wędruje z Dawidem po pustyni – 1 Sm 25:40–42.
- B. Codziennie możemy doświadczać tych dwóch aspektów – Hbr 6:19–20; 10:19–20; 13:13:
1. Przebywamy poza zasłoną jako Szulamitka, żyjąc w Świętym Świętych oraz radując się zmartwychwstałym i otoczonym chwałą Chrystusem, jak również znajdujemy się poza obozem jako Abigail, żyjąc w świecie oraz podążając za uniżonym Jezusem – 6:19–20; 13:13.
  2. Tak jak Szulamitka i Salomon, przebywamy w pałacach z kości słoniowej i mamy społeczność z Panem w aspekcie wewnętrznym, i tak jak Abigail, żyjemy i pracujemy w aspekcie zewnętrznym, podążając za

Dawidem na wojnie i w cierpieniu – Ps 45:9; 1 Sm 25:40–42.

3. Ten, który jest w nas, to zmartwychwstały Chrystus, a Ten, który jest na zewnątrz nas, to Jezus Nazarejczyk – Obj 1:17–18; Mt 2:23.
  4. W aspekcie wewnętrznym radujemy się tym, czym radowała się Szulamitka w ukrytym miejscu, a w aspekcie zewnętrznym prowadzimy publiczne życie codzienne Abigail.
- C. Kiedy wierzący w Chrystusa wychodzi spoza zasłony, wewnętrznej komnaty społeczności, jest w stanie obrać drogę krzyża i podążać za cierpiącym Jezusem – Hbr 6:19; 10:19–20; 13:13:
1. Jedynie ci, którzy wchodzi poza zasłonę, mogą wyjść ku Jezusowi poza obóz i znosić urągania, które On znosił – 6:19; 10:19–20; 13:13.
  2. To zmartwychwstały Chrystus, który jest w nas, prowadzi nas do podążania za cierpiącym Jezusem – w. 13.
  3. Pan Jezus kroczył drogą krzyża i wszedł w zmartwychwstanie, a teraz prowadzi nas, swoją Abigail, byśmy obrali drogę krzyża i podążali za Nim poza obóz, znosząc urągania, które On znosił – w. 13.

**Duchowe zasady, lekcje życia i święte ostrzeżenia
dotyczące radowania się dobrą ziemią,
jakie widzimy u pięciu głównych postaci
w Pierwszej i Drugiej Księdze Samuela**

Wersety biblijne: 1 Sm 2:27–30, 35; 3:21; 12:3–5, 23; 18:1–4;
23:16–18; 9:1–2, 17; 13:13–14; 15:19, 23; 16:1, 12–13;
30:6b–10; 26:19b; 2 Sm 11:1–27.

**I. Za kapłana Helego stare Aaronowe kapłaństwo
utraciło świeżość i osłabło (1 Sm 2:12–30) i Bóg za-
pragnął mieć nowy początek, żeby zrealizować
swoją ekonomię:**

- A. Musimy odrzucić wszystko, co wiąże się z utratą świeżości, starością, letniością i dumą, i pozostawać puści, otwarci, świeży, nowi, żywi i młodzi względem Pana; musimy być jedno z Jego pragnieniem wobec nas, abyśmy byli jedno z Chrystusem, byli Nim napełnieni i zajęci przez Niego, żeby Go żyć ze względu na organiczne budowanie Ciała Chrystusa – Obj 3:15–22; Łk 18:17; Flp 3:7–14; Ga 1:15–16; 2:20; 4:19; Ef 4:16.
- B. Za dni Helego słowo Boże było rzadkością; Boże przemawianie uległo niemal całkowitemu utraceniu (1 Sm 3:1); w kapłaństwie pierwsze, co kapłan powinien czynić to przemawiać dla Boga (Wj 28:30); kapłan musi być kimś, kto ma zażyłą więź z Bogiem, jest z Nim jedno, zna Jego serce i wypowiada jedyną zdrową naukę o wiecznej Bożej ekonomii (1 Tm 1:3–4; 6:3).
- C. Heli pouczył Samuela, by odrzekł Panu: „Mów o Jahwe; bo Twój sługa słucha”; aby przemawiać dla Pana i być z Nim jedno w celu realizacji Jego wiecznej ekonomii, musimy przede wszystkim cenić Jego przemawianie

i z uwagą go słuchać, żeby móc poznać Jego pragnienie i upodobania – 1 Sm 3:9–10, 21; Iz 50:4–5.

- D. Heli nie zważał na kapłaństwo, kiedy pobłażliwie skarcił swych dwóch złych synów (1 Sm 2:28–29); to doprowadziło do tragicznego zakończenia jego historii, kresu radowania się przez niego dobrą ziemią i osłabieniu kapłaństwa w boskim objawieniu, czyli w przemawianiu dla Boga; dzisiaj na przykładzie Helego musimy nauczyć się przykładać wielką wagę do tego, co Bóg nam dał w swoim odzyskiwaniu.

II. Samuel był wierny Bogu w kwestii wszystkich statusów i urzędów, jakimi Bóg go obdarzył:

- A. Jako lewita, służył Bogu przez całe swoje życie; jako nazirejczyk, zachował swoje poświęcenie i nie poniósł żadnej porażki (w. 35); jako kapłan-prorok, przemawiał szczerze dla Boga i zapoczątkował urząd prorocki, żeby zastąpić nim słabnące kapłaństwo w boskim objawieniu; jako sędzia, był wierny Bogu i sprawiedliwy wobec ludzi, położył kres urzędowi sędziowskiemu i wprowadził godność królewską, by dokonać zmiany wieku w celu wypełnienia się Bożej ekonomii.
- B. Jako ktoś, kto pracował razem z Bogiem w celu realizacji Jego ekonomii (J 5:17; 2 Kor 6:1a), został ustanowiony przez Jahwe Jego prorokiem, żeby przemawiał dla Niego dzięki słuchaniu Jego słowa (1 Sm 3:9–10, 20–21); nieustannie musimy się ćwiczyć w tym, by mieć ucho do słuchania tego, „co Duch mówi do kościołów” (Obj 2:7); co więcej, musimy pójść za wzorem Marii, która „usiadła u stóp Pana i słuchała Jego słowa” (Łk 10:38–42):
1. Maria usiadła u stóp *Pana Jezusa*, a nie kogoś innego; nie ma lepszej metody nad tę, by co chwila do Niego przychodzić, kochać Go, oddawać Mu cześć

i nieustannie mieć z Nim społeczność oraz trwać w Jego obecności.

2. Usiadła u stóp Pana; przyjęła pokorną postawę, żeby słuchać Pańskiego przemawiania i otrzymać Jego błogosławieństwo; pokora to nie lekceważenie siebie; pokora to ignorowanie siebie, nieuznawanie siebie i uważanie siebie za nic.
  3. Siedziała; ci, którzy są zajęci na tyle, że odwraca to ich uwagę od Pańskiej obecności, mają błądzący umysł i chwiejne myśli; muszą zatrzymać siebie, żeby codziennie mieć osobisty czas z Panem.
  4. Słuchała Pańskiego słowa; słowa, które Pan do nas mówi, są duchem i życiem (J 6:63); to, że Maria słuchała słowa, dało Panu sposobność do przekazania i udzielenia jej siebie, żeby mogła zyskać Jego samego.
- C. Samuel radował się w pełni swoim działem dobrej ziemi przez całe swoje życie; tak więc w sensie nowotestamentowym możemy powiedzieć, że w jego radowaniu się Chrystusem nie było żadnego uchybienia; jedynym uchybieniem w historii Samuela było to, że wyznaczył swoich dwóch synów na sędziów pośród dzieci Izraela – 1 Sm 8:1–3:
1. Niesprawiedliwe drogi, jakimi kroczyli synowie Samuela, były przeciwne do drogi Samuela, czystej i sprawiedliwej przez całe jego życie (12:3–5, 23); dały powód ludowi Izraela do tego, by prosić Samuela o wyznaczenie im króla, który będzie ich sądził, jak to było u innych narodów (8:1–7); synów Samuela zatem nie powinno się uważać za sędziów wśród ludu Izraela (Dz 13:20), a ich ojca, Samuela, powinno się uznawać za ostatniego sędziego.
  2. Z ludzkiego punktu widzenia Samuel popełnił w tej sprawie błąd, ale błąd ten pomógł Bogu poradzić

sobie z sytuacją panującą pośród ludu przez wprowadzenie godności królewskiej ze względu na wypełnienie się Jego ekonomii.

III. Jonatan kochał Dawida, zawarł z nim przymierze i przepowiedział, że Dawid stanie się królem oraz że królestwo będzie jego królestwem – 1 Sm 18:1–4; 19:1–7; 20:8, 14–17, 41; 21:1; 23:16–18:

- A. Saul zamierzał zachować królestwo dla Jonatana; ten jednak nie chciał przejąć królestwa, lecz dostrzegł, że to Dawid powinien zasiąść na tronie.
- B. Jonatan powinien był powiedzieć o tym ojcu, a potem go zostawić i być z Dawidem; w typologii pójście Jonatana za Dawidem oznaczałoby nasze dzisiejsze podążanie za Chrystusem i oddanie Mu pierwszeństwa – Kol 1:18b; Obj 2:4.
- C. Jonatan stracił właściwe i odpowiednie radowanie się swoim działem w dobrej ziemi, obiecanej przez Boga, ponieważ poniósł porażkę – nie poszedł za Dawidem zgodnie z Bożą wolą z powodu naturalnego przywiązania do ojca; wprawdzie uświadamiał sobie, że Dawid będzie królem, jednak został z ojcem, a tragicznym wynikiem tego było to, że podzielił jego los i zginął z nim w bitwie – 1 Sm 31:2–6.
- D. Jonatan stał między Saulem a Dawidem; był człowiekiem stojącym między dwiema postugami; powinien był pójść za drugą postugą, ale ponieważ jego więź z pierwszą postugą była zbyt głęboka, nie potrafił się od niej uwolnić:
  - 1. W każdym wieku Pan ma coś szczególnego, co chce zrealizować; ma swoje odzyskiwania i swoje dzieła do przeprowadzenia; szczególne odzyskiwanie i dzieło, które przeprowadza w danym wieku, to postuga tego wieku – por. Rdz 6:13–14.

2. Dawid był sługą swego wieku i miał posługę tego wieku (Dz 13:21–22, 36a); w Starym Testamencie Noe miał posługę swego wieku, która polegała na zbudowaniu arki, Mojżesz miał posługę swego wieku, która polegała na zbudowaniu przybytku, a Dawid i Salomon mieli posługę swego wieku, która polegała na zbudowaniu świątyni.
3. Sługa wieku, który ma posługę wieku, różni się od miejscowych sług; Luter był sługą swego wieku i Darby też był sługą swego wieku; aby nadażyć za posługą tego obecnego wieku, musimy ujrzeć wizję; Michal była żoną Dawida, ale niczego nie widziała; widziała jedynie jego zewnętrzny stan, którego nie mogła znieść, wskutek czego została w tyle – 2 Sm 6:16, 20–23.
4. W Nowym Testamencie posługa Pana Jezusa polega na budowaniu kościoła jako Ciała Chrystusa (Mt 16:18); wiele obdarowanych osób, powstałych w Pańskim wniebowstąpieniu, ma tylko jedną posługę, a mianowicie ma usługiwać Chrystusem w celu budowania Ciała Chrystusa, kościoła; budowanie to jednak nie dokonuje się bezpośrednio przez tych, którzy są obdarowani, lecz przez świętych, którzy zostali przez nich wydoskonaleni (Ef 4:11–12, 16).
5. W Bożej posłudze budowania są tacy, którzy przewodzą w tej posłudze w każdym wieku; oby Pan otworzył nam oczy, byśmy zobaczyli, że jeśli jesteśmy ludźmi, to powinniśmy być chrześcijanami; jeśli jesteśmy chrześcijanami, to powinniśmy wejść w Pańską posługę w tym wieku.
6. To Boże miłosierdzie, że ktoś widzi posługę wieku i ma z nią styczność, ale to zupełnie co innego, kiedy ten ktoś zdobywa się na odwagę i porzuca przeszłe

posługi, i wchodzi w obecną Bożą posługę – por. 1 Sm 14:1–46; 2 Sm 6:16, 20–23.

7. Posługa wieku usługuje obecną prawdą Bożemu ludowi; w Drugim Liście Piotra 1:12 słowa *obecna prawda* można także przetłumaczyć jako „aktualna prawda”; każdy Pański pracownik powinien pytać się przed Bogiem o to, co jest obecną prawdą – Mt 16:18; Ef 4:15–16; Obj 2:7, 11, 17, 26–29; 3:5, 12, 21; Ps 48:3; Obj 19:7–9; 21:2.

IV. Saul został wybrany przez Boga i namaszczony przez Samuela na króla Izraela – 1 Sm 9:1–2, 17; 10:1, 24:

- A. Saul nie posłuchał się Bożego słowa co najmniej dwukrotnie, więc utracił swoją godność królewską i królestwo (13:13–14; 15:19, 23; 28:17–19); kiedy w piętnastym rozdziale Pierwszej Księgi Samuela nie posłuchał się Boga, tak naprawdę zbuntował się przeciwko Niemu.
- B. W tym rozdziale Samuel powiedział Saulowi: „nieposłuszeństwo jest takim samym grzechem, jak wróżbiarstwo, a krnąbrność, jak bałwochwalstwo i oddawanie czci domowym bożkom” (w. 23a); praktykować wróżbiarstwo to kontaktować się ze złymi duchami; to, co Saul zrobił, kiedy zbuntował się przeciwko Bogu, było jak grzech wróżbiarstwa; nie podporządkował się Bogu i tak naprawdę stał się Bożym wrogiem; wskutek tego utracił godność królewską.
- C. Tragiczny koniec Saula wynikał wyłącznie stąd, iż nie odnosił się on właściwie do Bożej ekonomii; Bóg, chcąc zbudować wśród swego wybranego ludu swoje królestwo, wprowadził Saula w swoją ekonomię, lecz on, zamiast w niej uczestniczyć i z nią współpracować, był samolubny i zawłaszczył sobie Boże królestwo, by zbudować własną monarchię; przepełniały go myśli

na temat godności królewskiej, w tym również myśli o tym, jak jego syn zostanie jego następcą – 20:31.

- D. W rozumowaniu tym Saul był samolubny i zupełnie złądził; w końcu Bóg zrezygnował z niego i go odciął, odbierając mu królestwo (15:28); ponieważ Bóg zrezygnował z Saula, Saul został sam, niczym sierota, bez pomocy w czasie kłopotów.
- E. Wskutek jego egoizmu lud Izraela poniósł klęskę i został zdziesiątkowany w walce z Filistynami, a on sam wraz ze swoimi synami zginął; ambicja Saula, by mieć królestwo dla siebie i swoich synów, wraz z jego zazdrością o Dawida, odebrała mu radość z dobrą ziemią, którą Bóg obiecał, i je zakończyła – 20:30–34.
- F. Zbiorowa śmierć Saula, jego trzech synów oraz giermka była uczciwym sądem, jaki Bóg wydał na tego, który zbuntował się przeciwko Niemu, zawłaszczył Go sobie i stał się Jego wrogiem (1 Krn 10:13–14); tragiczny koniec Saula powinien nauczyć nas, byśmy krzyżowali swoje upadłe ciało i zapierali się własnego egoizmu – dbania o własne interesy i szukania własnej korzyści (Ga 5:24; Mt 16:24; Flp 2:3).
- G. Relacja na temat jego okropnego końca stanowi mocne ostrzeżenie dla wszystkich, którzy służą w Bożym królestwie, by nie wykonywali w jego obrębie oddzielnego dzieła ani nie dopuszczali się nadużyć w królestwie; nie powinniśmy być tacy jak Saul, próbujący zbudować własną „monarchię”; przeciwnie, wszyscy powinniśmy wykonywać jedno dzieło budowania Bożego królestwa, Ciała Chrystusa – 1 Sm 31:1–13.

V. Dawid został wybrany i namaszczonego przez Boga za pośrednictwem Samuela na króla Izraela – 16:1, 12–13:

- A. Kiedy Dawid zabił Goliata, kobiety Izraela wychwalały Dawida, że przewyższa Saula (18:7); jeśli jednak

- chodzi o samego Dawida, nic nie wskazuje na to, żeby stał się dumny czy ambitnie ubiegał się o godność królewską; kiedy Dawid był poddawany próbie, jaką były prześladowania ze strony Saula, został uznany za osobę właściwą do tego, by zrealizować Bożą ekonomię za sprawą ustanowienia Bożego królestwa na ziemi.
- B. Kiedy Saul prześladował Dawida, ten miał dwie okazje do tego, by zniszczyć Saula, lecz z nich nie skorzystał, ponieważ bał się Boga, gdyż Saul był Bożym namaszczonym; wskazuje to, że Dawid utrzymywał dobry porządek w Bożym królestwie – rozdz. 24 i 26; por. Rz 12:3.
- C. Nie ulega wątpliwości, że Dawid wiele się nauczył w związku z tym, by nie szukać zemsty, lecz zapierać się siebie ze względu na wypełnienie się Bożego zamysłu na podstawie tego, że był człowiekiem według Bożego serca – 1 Sm 13:14a.
- D. Dawid jest typowym wzorcem prawdziwego dziecka Izraela, które raduje się dobrą ziemią, obiecaną i daną przez Boga wybranemu ludowi; ufał Bogu i chodził z Nim zgodnie z Jego suwerennością i prowadzeniem oraz wskazówkami podczas wszelkich prób, przez które przechodził; Dawid liczył na to, że zostanie w dobrej ziemi i będzie miał udział w Bożym dziedzictwie oraz będzie służył Bogu – 17:36–37; 23:14–16; 30:6b–10; 26:19b.
- E. Szczere zaufanie, jakie Dawid pokładał w Bogu, i jego wierne chodzenie z Bogiem w pełni uzdatniło go do radowania się dobrą ziemią na wysokim poziomie, również na poziomie godności królewskiej, zgodnie z Bożym sercem wraz z królestwem, które stało się Bożym królestwem na ziemi; Dawid był jedno z Bogiem; to, co należało do niego, należało do Boga, a co należało do Boga, należało do niego; on i Bóg mieli

tylko jedno królestwo; ktoś taki bez reszty radował się dobrą ziemią, która przedstawia w formie typu Chrystusa.

- F. Po śmierci Saula „wojna między domem Saula i między domem Dawida przeciągała się, lecz Dawid wzrastał w siły, natomiast dom Saula słabnął” (2 Sm 3:1); Bóg utwierdził Dawida jako króla i wywyższył jego królestwo ze względu na Boży lud Izraela (5:6–25); ponadto „wzrastał Dawid w potęgę, a Jahwe, Bóg Zastępów, był z nim” (w. 10); to wskazuje, że Dawid cieszył się Bożą obecnością.
- G. Jeśli w jakiejś sprawie nie mamy wewnętrznego odczucia, że Pan jest z nami, musimy być uważni i ponownie rozważyć swoje drogi (1 Sm 16:14); w Pańskim odzyskiwaniu ilekroć coś robimy, musimy zadbać o to, by odczuwać Pańską obecność; wszyscy musimy opanować lekcję, jak dbać o dwie rzeczy: wewnętrzną Bożą obecność i zewnętrzne potwierdzenie z otoczenia (por. 2 Sm 5:11–12).
- H. Co więcej, wszyscy musimy uczyć się od Dawida zarówno od strony negatywnej, jak i pozytywnej; pożądanie upadłego ciała to dewastujący element, który może nas zniszczyć; jeśli taki pobożny człowiek jak Dawid uległ pokusie, to jak my od niej uciekniemy? — 11:1–27; por. 2 Tm 2:22; 1 Kor 6:13, 18:
1. Bez względu na to, co osiągnęliśmy w swoim duchowym podążaniu, każdy z nas może taki grzech popełnić; relację o tym powinniśmy czytać z całą powagą i w Bożej obecności; to dla nas ostrzeżenie, że pożądanie upadłego ciała to poważna rzecz; Dawida skusił zaledwie jeden rzut oka, a potem nie udało się mu powściągnąć siebie.
  2. Wszyscy święci, zwłaszcza młodzi, powinni zbadać swoje serce i podjąć w sercu mocne postanowienie,

że nigdy nie pójdą drogą folgowania upadłemu ciału (Sdz 5:15–16); musimy powiedzieć: „Panie Jezu, Kocham Cię, potrzebuję i przyjmuję”; jeśli tak powiemy, On będzie naszym Zbawicielem i dynamicznym zbawieniem; jako pneumatyczny Chrystus, zbawi nas, zachowa i ochroni przed zanieczyszczeniem tego wieku, żebyśmy zachowali chwałę, którą osiągnęliśmy.